

LAHDEN AMMATTIKORKEAKOULU

Muotoilu- ja taideinstituutti

Muotoilun koulutusohjelma

Taideteollisuuden suuntautumisvaihtoehto

Koru- ja hopeamuotoilu

OPINNÄYTETYÖ

Kevät 2009

Tia Lehtinen

Gothic and Scales

- korusarja gooteille

LAHDEN AMMATTIKORKEAKOULU
Muotoilu- ja taideinstituutti
Muotoilun koulutusohjelma
Taideteollisuuden suuntautumisvaihtoehto
Koru- ja hopeamuotoilu
OPINNÄYTETYÖ
Kevät 2009
Tia Lehtinen

Gothic and Scales

- korusarja gooteille

LAHDEN AMMATTIKORKEAKOULU

Muotoilu- ja taideinstituutti

Muotoilun koulutusohjelma

Taideteollisuuden suuntautumisvaihtoehto

Koru- ja hopeamuotoilun opinnäytetyö, 48 sivua

Kevät 20 09

Tia Lehtinen

GOTHIC AND SCALES — korusarja gootille

TIIVISTELMÄ

Opinnäytetyössä etsittiin tapoja hyödyntää pintarakenteita korumuotoilussa. Käyttökelpoisia pintarakenteita ja niiden toteuttamistapoja koruun etsittiin ideoinnin ja kokeilujen kautta. Tehdyistä kokeiluista valittiin yksi tekniikka ja pintarakenteista yksi, joita käyttämällä suunniteltiin ja toteutettiin hopeinen, kolmiosainen, piensarjatuotteistettava korusarja gooteille.

Kohderyhmään ja sen tarpeisiin on tutustuttu käymällä sille suunnatuissa vaateliikkeissä ja perehtymällä kohderyhmää käsitteleviin internet-, kirjallisuus- ja kuvälähteisiin. Kohderyhmälle koettiin olevan liian suppea tarjonta laadukkaista materiaaleista valmistettuja huolellisen suunnittelutyön tuloksena syntyneitä koruja. Korusarjan suunnittelussa haettiin vahvoja vaikutteita uusgotiikan arkkitehtuurista, jota kohderyhmä ihanoi.

Korusarja toteutettiin 3D-mallinnusohjelmaa ja —pikamallinnustekniikkaa hyödyntäen. Pikamallinnustekniikalla syntyneet kappaleet lähetettiin valurille parhaan mahdollisen lopputuloksen aikaan saamiseksi. Valetut kappaleet viimeisteltiin perinteisiä kultasepän menetelmiä käyttäen.

Avainsanat: gootit, goottialakulttuuri, pintarakenteet, käärmeennahka, 3D-pikamallinnustekniikka, korumuotoilu, koru, hopea

LAHTI UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCE

Institute of Design and Fine Arts

Degree Programme in Design

Bachelor of Crafts and Design

Jewellery and Object Design, 48 pages

Spring 2009

Tia Lehtinen

GOTHIC AND SCALES — a Jewellery series for a goth

ABSTRACT

The purpose of this graduation project was to search for different ways to copy surface textures for the use of jewellery design. Workable surface structures and the best technique of using them in jewellery design were searched through testing. One of the used techniques was chosen with one surface structure and included into a designed jewellery series. The jewellery series consists of three pieces of jewellery and was designed as a serial product of small scale. The series was designed for goths.

The target group was examined exploring shops meant for goths, reading books about goths and their subculture and visiting gothic websites. There was an obvious lack of high quality jewellery designed for the target group. The design process of the jewellery series took strong influences from neo-Gothic style of architecture.

The series was created with the help of 3D modelling and 3D printing technique. Pieces printed by the 3D printer were sent to a professional caster for better casting results. The final touches to the jewellery series were made by the traditional ways of goldsmiths.

Key words: goths, gothic subculture, surface textures, snakeskin, 3D modelling and printing, jewellery design, jewellery, silver

Sisällysluettelo

1 Johdanto	9
2 Gootius elämäntapana	10
2.1 Katsaus goottiuden alkulähteille – punkin jälkimainingeissa	11
2.2 Gootiviihde – kirjallisuus, elokuvat ja sarjakuvat	12
2.3 Gootti erottuu massasta ulkonäöllään, mutta miksi?	13
2.3.1 Vaatetus – materiaalit ja peruselementit	14
2.3.2 Asusteet – kengät ja käsilaukut	15
2.3.3 Muu ulkonäkö – hiukset ja meikit	16
2.4 Miten ja mistä gootti ostaa?	18
2.5 Korukauppojen tarjonta gootille nyt	19
2.6 Millainen on hyvä goottikoru?	21
3 Synkät, mutta kauniit gotiikanajan rakennukset - Ideointia	22
3.1 Pintojen etsiminen – pintakokeiluja	24
3.2 Korusarjan muodostaminen	26
3.3 Uusgotiikan arkkitehtuuri	29
3.4 Luonnostelu	29
4 Työn touhussa - toteutus	32
5 Valmiit tuotteet - kuvia	34
6 Opinnäytetyöprosessin arviointi kokonaisuutena	40
7 Korusarjan markkinointi gooteille ja tulevaisuuden näkymät	41
Lähdeluettelo	42
Liitteet	46

Johnny Depp näyttää Sweeney Toddia
Tim Burtonin goottihenkisessä kauhu-
musikaalissa.

1 Johdanto

Olin opinnäytetyöprosessin alkaessa kiinnostunut uusista tavoista tuoda koruihin erilaisia pintarakenteita. Halusin etsiä kokeilujen ja ideoinnin avulla käytännöllisiä ja toimivia tapoja tuoda pintarakenteita korumuotoiluun. Prosessin edetessä kokeilemani pinnat karsiutuivat yhteen, josta valmistin korusarjan käyttäen siinä yhtä pintarakenteen toteutustapaa. Halusin tehdä opinnäytetyöprosessini muille näkyväksi suunnittelemalla ja toteuttamalla korusarjan, jonka valmistamisessa olen hyödyntänyt yhtä prosessin aikana löytämäni pintarakenteen kopioimismenetelmää. Tavoitteenani oli laajentaa muotoilullista ilmaisuani ja löytää jotakin uutta itselle.

Käytettäväksi pintarakenteeksi valikoitui jo muutaman vuoden minua kiinnostanut käärmeennahka. Omistan useita käärmeitä ja koin harrastuksen ja työn tuomisen yhteen korusuunnittelun kautta mielekkääksi. Olin aikaisemmin erään kurssin puitteissa työskennellyt käärmeennahan kanssa, mutta aihe tuntui silloin jääneen kesken ja halusin jatkaa sen parissa opinnäytetyössäni.

Otin korusarjani kohderyhmäksi gootit, sillä olin huomannut monen gootin omistavan matelijoita. Käyn opinnäytetyössäni läpi gootteihin ja niiden alakulttuuriin liittyviä asioita. Keräämäni tiedon ja käyttäjäryhmäni asettamien rajausten puitteissa suunnittelin goottialakulttuurin edustajille voimakkaita vaikutteita gotiikan ja uusgotiikan arkkitehtuureista saaneen korusarjan, jossa käärmeennahka kuuluu muotokieleen.

2 Goottius elämäntapana

Nancy Kilpatrick tuo esille tärkeän seikan The Goth Bible —kirjassaan, ennen kuin hän aloittaa goottilakulttuurista puhumisen:

”Vaikkakin teemme paljon yrityksiä ja analyysjä kuvataksemme ja määritelläksemme gootin, jäämme aina yrityksissämme yhtä kauaksi todellisuudesta kuin yrittäessämme kuvailla jumalaa. Tarkkaa määritelmää nykygootille kukaan ei tiedä, mutta yksinkertaistettuna goottius on tietty mielentila. Siinä, missä suurin osa gooteista tiedostavat itsensä gooteiksi ja näyttävät sen, on paljon ihmisiä, jotka ovat sitä vain mieleltään.”

Olen samaa mieltä hänen kanssaan, minkä takia en pyri opinnäytetyöni kirjallisessa osiossa kaiken kattavaan syväluotaus-analyysiin gooteista ja kaikesta, mikä kuuluu heidän alakulttuuriinsa. Pystyn hieman raottamaan tämän alakulttuurien monikasvoisen jäsenen synkän mustia verhoja ja valottamaan ulkopuoliselle sen pimentoon jääneitä ajatuksia ja tarkoituksia tekojen takana. En kuitenkaan pysty siihen tekemättä hyvin raakoja yleistyksiä, ja käyn asioita läpi vain pintapuolisesti, hieman joka aiheesta. Lopullinen ymmärryksen goottiuteen löytääkseen jokaisen on tutustuttava sen musiikkiin, kirjallisuuteen ja ennen kaikkea gooteihin, heidän ajatuksiinsa ja mielipiteisiinsä. Vain sen jälkeen pystyy ymmärtämään, mitä kaikkea goottius on.

2.1 Katsaus goottiuden alkulähteille — punkin jälkimainingeissa

Goottilakulttuuri, jonka me näemme tänä päivänä kaduilla ja kauppoissa, katsotaan sinneen 1970 —luvun Englannissa punkin jälkimainingeista omaksi alakulttuurikseen. Punkista polveutuminen näkyy edelleen joissakin käyttäytymis- ja ajatusmalleissa, kuten esimerkiksi tietoisella erottautumisella muusta yhteiskunnasta. Sen lisäksi, että goottilakulttuuri on säilyttänyt joitakin punkin ominaispiirteitä itsellään, alakulttuurin vahvoja eteenpäinviejiä olivat sen varhaisina kehityksen vuosina goottilaisiksi luonnehditut post-punk -yhtyeet, joihin kuuluivat muun muassa Bauhaus, Siouxsie and the Banshees ja Joy Division. Näiden yhtyeiden luomaa musiikkia, visuaalista ja pukeutumistyyliä pyritään yhä edelleen mukaillemaan goottimusiikin ja goottien piireissä.

Varsinaista median goottirockiksi leimaamia musiikkia soittavia bändejä syntyi vasta 1980-luvun alkupuolella, joista tunnetuimmat lienevät Sisters of Mercy ja The Cure, jotka loivat uudenlaista, oman visionsa mukaista aikaisempaa post-punk -musiikkia suosittumpaa musiikkia. Uusien tuulien musiikki ei ollut enää niin ärhäkkää, eloisaa ja punkkia kuin vanha oli, vaan laahaavampaa ja melankolista. Median antamasta leimasta välittämättä Sisters of Mercyn laulaja ja keulahahmo Andrew Eldritch on aina sitkeästi kieltänyt tekevänsä goottimusiikkia, mistä juontaakin juurensa ironinen sanonta goottipiireissä ”Oikea gootti kieltää olevansa gootti”.

1990-luvun tienoilla alakulttuurissa pääpainopiste siirtyi musiikista esteettisiin arvoihin, kun alakulttuurin pariin siirtyneiden ihmisten lukumäärä alkoi kasvaa merkittävästi internetin ja muiden vahvojen medioiden ansiosta. Musiikkia ei kumminkaan hylätty, vaan se on siirtynyt vain omille raiteilleen ja jatkanut kehittymistä yksin. Tällä vuosituhanella goottimusiikki kukoistaa ja on laajentanut alaa moniin muihin musiikkigenreihin, esimerkiksi new age —musiikkiin, synteettiseen rokkiin ja popiin, futurepopiin ja aggrotech —musiikkiin. Yhteisinä tekijöinä ovat raskaantyylinen soundi tai synkkä sanoitus ja erityisesti goottihenkinen visuaalinen ilme yhtyeen julkaisuissa ja esiintymisasuissa.

2.2 Goottiviihde — kirjallisuus, elokuvat ja sarjakuvat

Goottialakulttuurin edustajista suurin osa ihanoi kirjallisuuden kauhuromantiikan käsittelemiä aiheita, joka aloitti kehittämisensä 1700-luvun loppupuolelta samalla, kun Englannissa arkkitehtuurin gotiikka koki uuden nousun. Kauhuromantiikan kehityksen alun katsoaankin kulkeneen käsikädessä uusgotiikan nousun kanssa, jonka taustalla oli kansallistunteen voimistuminen. Edelliset tyyli, klassismi ja renessanssi, miellettiin väliemerellisiksi, kun taas keskiaikainen gotiikka omaa kansallista luovuutta. 1800-luvulla kauhuromantiikka jatkoi kehittymistään, mutta rajoittui edelleen pääasiassa vain romaaneihin ja novelleihin. Näihin aikoihin syntyivät sellaiset nykypäivänä lähes klassikkojen asemaan luेतut goottifiktiot, kuten Mary Shelley'n kirjoittama Frankenstein, Victor Hugon Notre Damen kellonsoittaja, Bram Stokerin Dracula, Robert Louis Stevensonin Tohtori Jekyll ja herra Hyde ja Oscar Wilden Dorian Greyn muotokuva. Runoudesta puolestaan puhuttaessa Edgar Allan Poen tuotokset käsitetään nykygooteille tutuksi materiaaliksi tuolta ajalta.

Kauhuromantiikka yhdistää nimensä mukaisesti kauhua ja romantiikkaa. Se käsittelee erilaisten ääripäiden tunteita ja yliluonnollisia voimia kohtaan tunnettua vaistonvaraista ihailua. Toisin sanoen kauhuromanttinen kirjallisuus pyrkii suurien tunnelmien luomiseen. Ominaisia piirteitä tälle kerronnanajalle ovat psykologinen ja fyysinen kauhu, erotiikka, rakkaus, salaperäisyys, hautausmaat, yliluonnollisuus, kummitukset, riivatut rakennukset, goottilainen arkkitehtuuri, linnat, pimeys, kuolema, rappauteisuus, hulluus, salaisuudet, sukukiroukset, painajaiset ja melodramatiikka. Käytetyimmät hahmoprofiilit puolestaan ovat hirmuvaltiaat, roistot, rosvot, mielipuoliset, piinatut neitsyet, femme fatalet, taikurit tai maagit, vampyyrit, ihmisset, hirviöt, demonit, aaveet, kummitukset, kävelevät luurangot ja itse Saatana. (<http://en.wikipedia.org/wiki/>

Gothic_novel).

1900-luvun alussa uuden nopeamman ja huomattavasti halvemman painotekniikan kehittyttyä goottilainen tarinankerronta levisi myös kioskikirjallisuuteen. Elokuvateollisuus keksi pelottelevan goottilaisen tyylin myös samoihin aikoihin ja aloitti aiheen parissa 1700- ja 1800-luvun tunnettujen sekä suosittujen kauhuromanttisten kirjapainosten filmatisoinnilla. 1900-luvulla syntyi paljon uusia goottilaisiksi lueltavia elokuvia, televisio-ohjelmia ja —sarjoja, sarjakuvia ja kirjallisuutta. Robert Blochin vuonna 1959 Weird Tales —lehteen kirjoittaman tarinan, Psychon, katsotaan joidenkin lähteiden mukaan antaneen nykypäivänä tuntemallemme kauhukerronnalle alkusysäyksen, josta se kehittyi omaksi kerronnan alalajiksi. Samaiseen synkkiä tarinoita julkaisevaan lehteen on kirjoittanut sitä kautta tunnetuksi tullut lahjakas H. P. Lovecraft. Hänen tunnetuin teos lienee The Call Of the Cthulhu.

Muutaman viimeisimmän vuosikymmenen aikana gootityyli on synnyttänyt oman alakulttuurinsa, se näkyy jo tavallisessa katukuvassa ihmisten vaatetuksessa kirjallisuuden ja elokuvateollisuuden lisäksi. Merkittäviä goottielokuvia viime vuosilta ovat muun muassa alkujaan sarjakuvana julkaistu Alex Proyasin ohjaama the Crow (1994), Francis Ford Coppolan uudelleen filmatisointi Bram Stokerin Dracula (1992) ja Anne Ricen kirjoittamasta romaanista tehty elokuvatulkinta Veren Vangit (1994). Myös monet Tim Burtonin ohjaamista elokuvista ovat erittäin gootihenkisiä. Sarjakuvista löytyy Neil Gaimanin käsikirjoittama ja lukuisten sarjakuvapiirtäjien yhteistyöllä luotu moniosainen sarjakuvakirjojen sarja, Sandman. Ja aivan viime vuosina on julkisuudessa hilpeätä huomiota herättänyt norjalaisen Lise Myhren luoman goottityttösarjakuvahahmon, Nemin, seikkailut arkisissa askareissa.

2.3 Gootti erottuu massasta ulkonäöllään, mutta miksi?

1990-luvulle saakka vahvimmat vaikuttajat goottilkulttuurin kehitykseen olivat musiikki ja bändien luomat ulkonäkömallit. Nykyään alakulttuurin pääpainopiste on siirtynyt musiikista heidän itse luomaansa pukeutumistyyliin. Gootti on pohjimmiltaan individualisti ja arvostaa siten myös persoonallista pukeutumista — gootisti. Muotia on goottimainen anti-muoti, ja uniikit vaatteet ovat arvostettuja. Lausahdus ”Ollaan yhdessä erilaisia!” kuvastaa äärettömän hyvin gootteja. Erilaisuus näkykin parhaiten heidän ulkonäössään.

Goottipukeutuminen ja ulkonäkö olivat 80-luvulle punkkimaista mustaa: revittyjä verkkosukkahousuja, isoja tupeerattuja hiuksia ja lävistyksiä. Viime vuosikymmenellä gootimuoti otti vahvoja vaikutteita viktoriaanisista ja keskiaikaisista pukeutumistyyleistä lisäten niihin oman pienen höysteen: mustan. Voisikin sanoa, että gootit olivat tuolloin aina kuin hautajaisissa. Nyt 2000-luvulla eri alakulttuurien rajat ovat alkaneet häilyä ulkopuolisen maailman aiheuttaman paineen tuodessa eri alakulttuurit lähemmäksi toisiaan, ja vaikutteita omaan pukeutumiseen saatetaan ottaa yhä vapaammin sieltä täältä. On syntynyt niin sanottu ”tyylien supermarketti”, jonka hyllyiltä on poimittavissa halutut osiot niistä tyyleistä, jotka itseä miellyttävät eniten. (Polhemus, T. 1994. 129-134). Tällainen ”marketoituminen” koskee myös goottialakulttuuria, mikä tarkoittaa käytännössä sitä, että kadulla ohi kulkeva gootti ei olekaan enää mikä tahansa gootti, vaan vaikkapa klassinen gootti, punkkarigootti, gothic lolita tai cybergootti.

Saamani käsityksen mukaan gootti pukeutuu mus-taan osittain siksi, että hän haluaa erottua massasta ja viestiä ulkopuolisille seuraavansa erilaista maailmankatsomusta kuin he. Mielestäni, kuten myös gootti Milla Rajalinin mielestä, gootius on

eräänlaista realismia. (45 minuuttia —ohjelma). Gootit tiedostavat kuoleman olevan jatkuvasti läsnä, arkipäivän askareissakin. Se tulee kaikille, ja kaikelle, ennemmin tai myöhemmin. Gootti kum-meksuu vallavirran tarkoituksenmukaista kuolema-aiheen välttelyä ja yhteiskunnan pyrkimystä piilottaa kuolema. Kuolemasta voi — ja pitääkin — puhua.

Gootti haluaa hätkähdyttää, kyseenalaistaa, sävyttää ja leikkiä rooleilla. Gootit leikkivät sukupuolirooleilla: naisgootti korostaa naiseuttaan ja haluaa erottua nykyihanteesta poik-keavasta businessnaisesta, kun taas miesgootti saa meikata ja käyttää hametta. Helsingissä yhdellä liikkeellä aloittanut Morticia —goottivaateliikkeen omistaja Riitta Pasasen mukaan gootti pyrkii viestimään itsestään vaatetuksellaan samalla tapaa kuin kallista pukua käyttävä businessmies. Siinä, missä businessmies on uskottava kalliissa puvussa, gootti on katu-uskottava omassa asussaan. (45 minuuttia —ohjelma).

Mike Pohjolan mielestä useimmat gootit ovat pohdiskelevia, hiljaisia ja pitävät omissa oloissaan olemisesta. (45 minuuttia —ohjelma). Minusta musta on tämän takia myös yksi tapa karkottaa mahdollisia ei-toivottuja ihmisiä omalla synkällä ja oudolla ulkonäöllä. Gootti saakin usein olla rauhassa, sillä media on erehdyksissään aiemmin yhdistänyt gootteja muihin huonomaineisiin alakulttuureihin, minkä takia monella alakulttuurin ulkopuolisella saattaa olla gooteista aggressiivinen ja itsetuhoinen kuva. Gootit ovat kumminkin todellisuudessa varsin sovinnollista, suvaitsevaa, ironista ja yleensä hyväntuulista väkeä.

Suomen kokoisessa maassa piirit ovat pienet, joten uutiset kulkevat goottialakulttuurin keskuudessa nopeasti. Yhteyttä pidetään muihin alakulttuurin ihmisiin muun muassa internetin

välityksellä. Sosiaalisen median tärkeästä merkityksestä alakulttuurille kertoo internetin keskustelufoorumeilla (www.gootti.net ja www.clubschatten.net) käytyjen keskustelujen runsaus ja kävijämäärät. Keskustelupalstoilla saatetaan sopia yhteisiä tietyllä alueella asuvien goottien tapaamisia, tiedottaa tulevista kiinnostavista tapahtumista, jakaa omia mielipiteitä tai kokemuksia. Yhteisistä tapahtumista, mediasta ja goottien käyttämistä liikkeistä gootit ottavat vaikutteita omaan ulkonäköön.

2.3.1 Vaatetus — materiaalit ja käytetyt peruselementit

Perusajatuksena on, että vaatetuksen materiaalilla ei ole niin väliä, kunhan vaate on ainakin pääosin musta. Alakulttuurien sekoittumisen myötä gootit ovat kuitenkin alkaneet vapaammin käyttää muitakin värejä ulkonäössään. Muita värejä on yleensä vain yksi tai niiden lukumäärä jää muutamien eri väreihin. Goottien internetkeskustelupalstalta, www.clubschatten.net, tutustuin keskustelunaiheeseen, jossa gootit kertoivat omista lempiväreistään ja minkä väreisiä vaatteita heidän vaatekaapistaan löytyy. Musta oli luonnollisesti vallaväri, mutta hyvinä seuraajina sen perässä tulivat erilaiset violetit, punaiset ja valkoinen. Muina käytettyinä väreinä mainittiin muun muassa pinkki, erilaiset vihreät (metsänvihreä ja neonvihreä) ja erilaiset siniset (turkoosi, tummansininen ja sähkösininen).

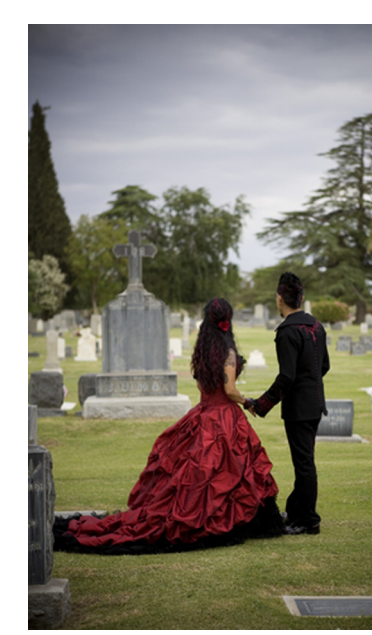
Tutuimpia vaatetateriaaleja gootitihenkisessä vaatekaupassa ovat kiina-aiheisilla kuoseilla kirjailut satiinit, yksiväriset satiinit, farkkukangas, erilaiset harso ja verkkokankaat, nahka, sametti, lateksi ja pvc. Naisgootit käyttävät paljon joko täyspitkiä tai aivan lyhyitä hameita, erilaisia hieman paljastavia toppeja ja liehuvahihaisia keskiaikahenkisiä paitoja. Näiden lisäksi lähes jokaisen naisgootin vaatekaapin perusvarustukseen kuuluu ehdottomasti aito, metallilinen, vartalonmuotoja muokkaava korsetti. Yleensä tällainen korsetti on nauhoilla takaa kiristettävä ja korsettiplanselilla edestä suljettava. Koska korsetin tulee olla erittäin kestävä, se on yleensä hyvää tekoa ja maksaa yleensä 100-200 euroa. Tavallisesti korsetissa on sisäpuolella vahva vetoa kestävä kangas ja sen saumat ovat vahvistettu. Ulkopuolella on koristekangas.

Historiassa korsetti mielletään naisen alistusvälineeksi, mutta nykygootti on valjastanut sen omaan käyttöönsä ja muuttanut sen seksuaalisesti latautuneeksi. Korsetti korostaa naisen tiimalisimaista vartaloa ja niin ikään naiseutta. Sanotaan, että korsettia

on epämukava pitää, mutta omalle vartalolle räätälöityä ja oikein kiristettyä korsettia on miellyttävä pitää.

Korsetteja on tarjolla markkinoilla myös miesvartalolle. Ne ovat kumminkin harvinaisempia ja niiden käyttö ei ole yleistä edes goottipiireissä. Sen sijaan miehille suunnatut raskaat ja pitkät farkkukankaiset hameet eivät ole niin harvinaisen näky miesgootin päällä. Hameissa on yleensä isot reisitaskuhousujen malliset taskut, roikkuvia remmejä ja metallisia D-lenkkejä. Muita tunnusomaisia pukeutumisperinteitä miesgooteilta löytyy mustat nilkkaan ulottuvat nahka- tai kangastakit, verkkokangaspaidat, nahkahousut, mustat runsaasti remmeillä ja metalliosilla koristellut reisitaskuhousut ja löysät pussihihaiset keskiaikaishenkiset paidat.

D-lenkkien ja kankaisten tai nahkaisten remmien lisäksi tavallisia koristeita goottien vaatteissa ovat näkyvät vetoketjut, purjerenkaat, metalliset ketjut, hakaneulat, vaateniitit, erilaiset soljet ja joskus myös jokin painatus, joka on yleensä vaikkapa pääkallo tai tribal —kuvio. Edellä luettelemillani koristeilla ei ole mitään tekemistä käytännöllisyyden kanssa, vaan päinvastoin. Monet goottivaatteiden käyttämistä materiaaleista ovat sellaisia, joiden takia vaatetta on joko hankala tai jopa mahdoton pestä koneellisesti. Niiden pitämisessä tai pukemisessa päälle saattaa myös olla omat hankaluutensa. Gootti näkee tämän kaiken kumminkin vaivanarvoiseksi, sillä tärkeintähän on, että näyttää hyvältä.

2.3.2 Asusteet — kengät ja käsilaukut

Varsinkin naisgooteilla on lähes poikkeuksetta korkeakorkoiset kengät. Kengät voivat olla matalista koroista aina 15 senttimetrin korkoihin saakka ja usein päkiöidenkin kohdalla on vielä noin viisi senttimetriä korkea pohja. Korkokengät saavat näyttämään pidemmältä, pohkeet paremmalta ja tekevät jalkaterät siromman näköisiksi. Muita vaihtoehtoja ovat kiinatyylliset kengät tai ballerinaatossut. Eri pituisilla varsilla varustettuja maihin-nousukenkiä, eli maihareita, sekä korkea- ja tasapohjaisia platform —kenkiä käyttävät niin mies- kuin naisgootitkin. Platform —kengät tunnetaan tuttavallisemmin plättäreinä.

Käypä laukku voi olla niin kankainen olkalaukku kuin pvc —kankaalla päällystetty, kova ja arkonmuotoinen käsilaukku. Markkinoilla on tarjota mitä ihmeellisempiä ja kekseliämpiä laukkuja, jotka sopivat gootti- ja alternative —henkeen. Suomalainen gootti ei kuitenkaan yleensä irroittele käsilaukun kanssa niin paljon kuin muun pukeutumisen kanssa ja tyytyykin usein tavalliseen nahkaiseen tai kankaiseen olka- tai käsilaukkuun.

Kuten vaatteissa, myös kengissä ja laukuissa näyttävyyttä on suotavaa, ja puettavuus sekä mukavuus ovat toissijaisia asioita. Molemmissa asusteissa käytetään normaalien kenkämateriaalien lisäksi materiaaleja, joita käytetään goottivaatteissa.

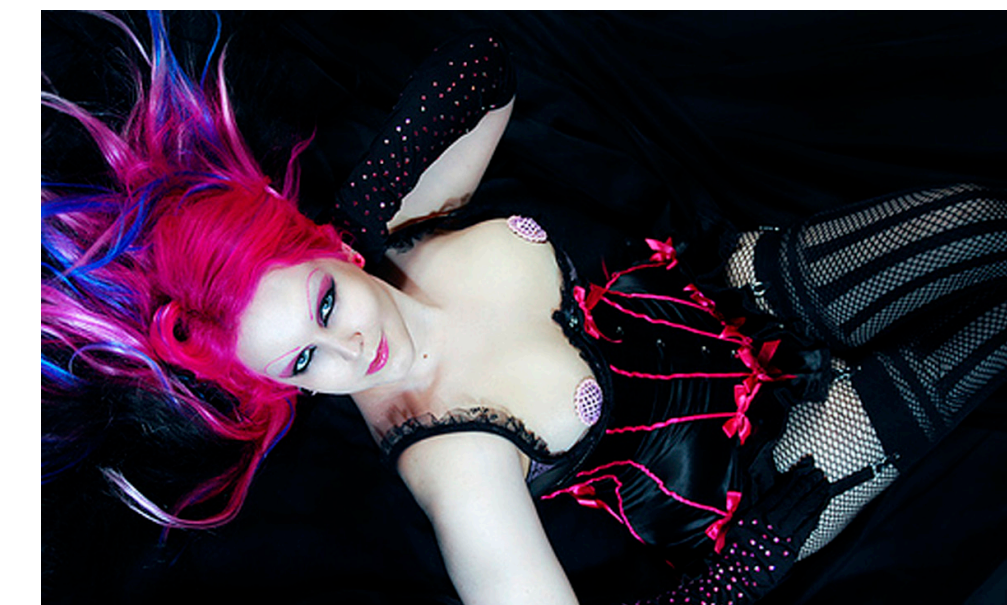
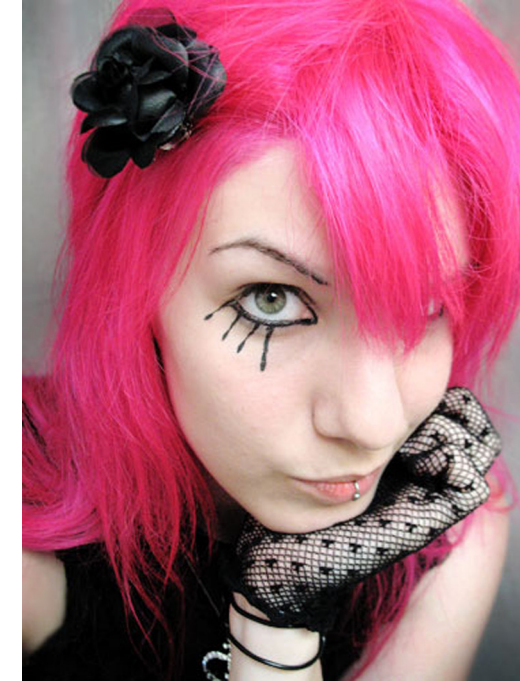

2.3.3 Muu ulkonäkö — hiukset ja meikit

Hiukset ovat gootille tärkeitä. Niihin panostetaan paljon rahallisesti ja ajallisesti. Gootin hiukset voivat olla minkä väriset tahansa, näyttää millä vain ja hiuksiin voi kiinnittää niin erilaisia nauhoja, metalleja ja koristuksia kuin silikoniakin. Yhteinen tekijä on, että hiukset ovat lähes poikkeuksetta isot ja näyttävät sekä tavalla tai toisella käsitelty. Yleensä hiukset ovat pitkät tai niistä on keinotekoisesti tehty pitkät kuiturastoja tai -letteja kiinnittämällä. On hyvin tavallista, että gootti käyttää hiuksissaan mustan lisäksi yhtä tai useampaa väriä tai hiukset ovat kokonaan jotain muuta väriä kuin mustaa.

Naisgootti panostaa hiuksiinsa selvästi enemmän kuin miesgootti, mutta yleensä miesgooteillakin on pitkät hiukset joko poninhännällä tai auki pidettyinä. Mikäli miesgootilla on hieman lyhyemmät hiukset ne voivat olla tupeerattu pystyyn ja niihin saatetaan käyttää hiustuotteita, kuten lakkaa tai geeliä.

Goottimiehet saavat alakulttuurin kirjoittamattomien sääntöjen mukaan käyttää meikkiä. Tavallisin meikki miehelle on yksinkertainen silmäluomien rajaaminen mustalla silmien rajauksynällä. Naisgootti puolestaan saattaa käyttää suurimman osan aamurutiineille varaamastaan ajasta meikkaamiseen. Hän saattaa käyttää useaa eri väristä luomiväriä, mustaa tai muun väristä huulipunaa, erittäin vaaleata pohjameikkiä ja kulmakynää. Molemmat sukupuolet käyttävät kynsilakkaa, yleensä mustaa. Mielenkiintoisena lisänä monilla alakulttuurin naisetustajilla on tapana ajella kulmakarvansa kokonaan pois ja piirtää ne itse takaisin mekillä.

2.4 Miten ja mistä gootti ostaa?

Gootin kulutustavaroita ovat muun muassa hiussisäkkeet, erikoishiusvärit, korut, käsilaukut, kengät, vaatteet, erikoismeikit, piilolinssit ja musiikki. Kaikkia näitä voi saada samasta gootiteihin tai goottilihkisiin ihmisiin erikoistuneesta liikkeestä, mutta valikoima on yleensä kohtuullisen suppea. Vaatteet esittävät näissä liikkeissä lähes poikkeuksetta pääosaa ja muut tavarat saavat tyytyä olemaan vaatetankojen päissä tai tiskillä. Kaupan perustajat ovat saman henkisiä kuin asiakkaansa ja mikäli liike on palkannut muita myyjiä omistajan lisäksi, muistuttavat hekin paljolti asiakaskuntaansa — selvästi jo luonnostaan — eivätkä mukautu tyyliään asiakkaitaan miellyttääkseen. Liikkeissä soi usein goottimusiikki.

Miesgootit asioivat ostoksilla vain silloin, kun he tietävät, mitä he ovat hakemassa. Mikäli juuri halutunlaista tuotetta ei ole saatavilla, he siirtyvät seuraavaan liikkeeseen tai jättävät kokonaan ostamatta. Naisgootit puolestaan saattavat piipahtaa vaatekaupoissa vain ajan kuluksi tai tarkistaakseen tämän hetken tarjonnan. He saattavat tällöin tehdä helposti heräteostoksia.

Tamperelaisen Heavenly Circus alternative —henkisen vaateliikkeen perustajan, Katja Alirannan, mukaan hänen kannattavimpia asiakkaita ovat yksittäiset keski-ikäiset naiset, jotka eivät usein lähde hänen liikkeestään ostamatta. Toinen kannattava ostajaryhmä Alirannan mukaan hänelle on 25-35-vuotiaat ”elämän-tapapukeutajat”, jotka etsivät jatkuvasti jotakin uutta ja uniikkia. Kannattamattomimpia asiakkaita puolestaan ovat teini-ikäiset tytöt, jotka tulevat liikkeeseen vain katselemaan, koska tuotteiden hintataso on heille todennäköisesti liian korkea. (Rikala, T. 2006. II, 23.)

Goottipiireissä on normaalia tavallisempaa tilata vaat-

teita tai asukokonaisuuksia mittailaustyönä suoraan ompelijalta. Vaatteisiin kaivataan monesti jotain erikoista materiaalia, poikkeuksellisia leikkauksia tai muutoin halutaan teettää oman vision mukainen uniikki kappale, jolloin ainoastaan ompelijan palvelut tulevat kyseeseen. Joskus saatetaan tilata ompelijalta pelkästään omaan vartaloon räätälöidyt kaavat, joiden avulla asiakas ompelee haluamansa vaateen itselleen kotikutoisesti. Goottien vaatemaailmaan mahtuu myös paljon itse alusta loppuun tehtyjä tuotteita.

Ompelijalla teetetyistä vaatteista ollaan yleensä valmiita maksamaan jotakin 100 ja 200 euron välillä — mikäli pääsee halvemmalla, on se luonnollisesti parempi. Ompelijaan voi ottaa yhteyttä vaikkapa vieraillemalla tämän liiketiloissa, mutta monilla yksityisillä ompelijoilla on pelkästään internetissä nettikauppa, jolloin kommunikointi ja rahanvaihto tapahtuu sähköisesti. Nettikaupan pitäjät saattavat sopia asiakkaan kanssa myös henkilökohtaisen tapaamisen, jolloin asiakkaan ja tilauksen tekijän on helpompi keskustella tilauksen yksityiskohdista, ja ompelija pystyy itse ottamaan mitat asiakkaasta kaavoituksia varten.

Muutkin kuin ompelijoiden perustamat nettikaupat ovat paljon käytettyjä ostoväyliä kohderyhmäni keskuudessa useistakin syistä: kohderyhmälleni tarkoitettujen erikoisliikkeiden toimivat pääasiassa suurilla paikkakunnilla (Tampere, Helsinki ja Oulu), joissa on eniten ostovoimaa. Kohderyhmäni edustajat ovat levittäytyneet ympäri Suomen pienillekin paikkakunnille. Heillä ei aina ole mahdollisuutta siirtyä ostoksille isoille paikkakunnille, joten postin kautta tilaaminen tulee usein halvemmaksi, helpommaksi ja kohtuullisen nopeaksi vaihtoehdoksi. Aina haluttuja tuotteita ei ole saatavilla Suomesta, joten erityisesti EU:n alueelta nettikaupoista tilaaminenkin on kohtuullisen yleistä. Muualtakin ulkomailta tilataan

vaatteita, esimerkiksi Amerikasta, mutta tällöin maksaminen ei ole niin helppoa kuin tehtaässä tilausta EU:n alueelta.

Vaikka gooteille on markkinoilla tarjolla lähes kaikista elämässä tarvittavista tavaroista gootiversiot, kaikkia niitä ei tarvitse haalia ja harva gootti haaliikaan. Kaiken ei tarvitse noudattaa samaa tyyliä. Tavarat voi hankkia mistä vain, kunhan tuntee ne omikseen. Ja kuten tavallisellakin kadun tallaajalla, myös gooteilla lopullinen asukokonaisuus, ja muut kulutustavarat, ovat usein keräilty useamman eri liikkeen tuotteista.

2.5 Korukauppojen tarjonta gootille nyt

Tutustuin www.clubschatten.net sivustolla olevan keskustelufoorumin erääseen kyselyyn (kts. LIITE1), jossa foorumilla käyvät gootit kertovat omista koruistaan ja korumieltymyksistään. Kävi ilmi, että lähes poikkeuksetta gootit käyttävät korumateriaalinaan hopeaa tai jotain hopean väristä materiaalia. Suurin osa kyselyyn vastanneista piti jostakin esittävästä aiheesta korussaan, erityisesti lohikäärme- ja käärmeaiheet koruissa olivat suosikkiaiheita. Eniten pidetyt korut olivat selvästi sormukset, erilaiset lävistyskorut ja riipukset. Myös samettikaulapannat mainittiin yllättävän usein. Moni sanoi pitävänsä tai omistavansa koruja, joissa on värillisiä kiviä. Kivien värit olivat pääasiassa punaisia, violetteja tai mustia. Lisähuomiotani keskustelusta herätti puheet UV-valossa fluoresoivista koruista. Näitä olivat pääasiassa erilaisten lävistyskorujen muoviosat.

Markkinoilla on tarjolla paljon eri materiaaleista tehtyjä vaihtoehtoja, mutta vaikuttaisi siltä, että kaikki, tai lähes kaikki, on tehty mahdollisimman halvoista materiaaleista ja varsinaisen suunnittelutyö on tuotteissa jätetty hyvin vähälle. Hyvänä esimerkkinä tällaisista halpamateriaalikoruista tulee mieleen matkamustona Kanariansaarilta ostettu ”hopeasormus” tai vaikkapa Alchemy Gothicin tuotanto, joka on ymmärtääkseni kokonaan tehty ”korkealaatuista materiaaleista”, eli tinasta ja eri värisistä kristalleista. Toki heidän tuotantonsa joukkoon mahtuu muutamia koruja, joissa on mukana puolijalokiviä. Kohdattuani Tällaisia tuotteita vuodesta toiseen

Plugi -venytyskorvakoruja

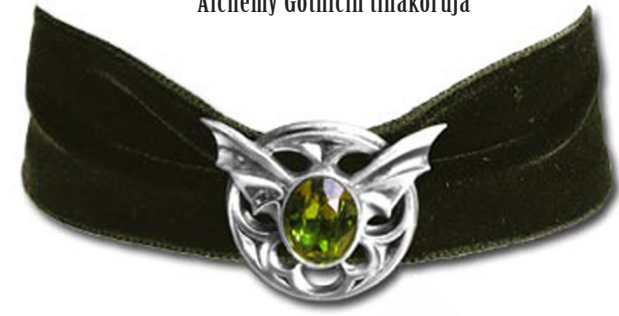
ilman, että vastaan olisi tullut ainuttakaan selvästi suunniteltua ja ammattitaidolla valmistettua korua, aloin pohtimaan, olisiko tässä kohtaa ainakin yhden suomalaisen korusuunnittelijan mentävä markkinarako?

Tämän hetken korutarjontaa löytyy yleensä goottigenreen sopivista erikoisliikkeistä, esimerkiksi vaikkapa helsinkiläisestä Cybershopista tai Morticiasta, mutta vaihtoehtoja tarjoavat myös niin sanotut kaukoitämäisen käsityön ja lahjatavaran liikkeet, jotka myyvät muun muassa itämaisia hopeakoruja, puuveistoksia, suitsukkeita ja muita samaan henkeen mukautuvia lahjatavaroita ja sisustusesineitä. Tavallisista koruliikkeistä löytynee myös monesti joitakin käyttökelpoisia tuotteita hopea- ja lävistysosastolta. Monissa nettikaupoissa on oma osasto erilaisille lävistyskoruille. Jotkin nettikaupat ovat keskittyneet lähes kokonaan pelkkien lävistyskorujen myyntiin.

Erilaisten lävistyskorujen materiaalivalikoima on erittäin laaja, sillä hopea-, kulta-, titaani-, kirurginteräs-, silikoni-, muovi-, luu- ja puukoruja löytyy kaikkia. Lävistyskorun pitopaikkavaihtoehtojakin on nykyään monta. Yleisimpiä lävistyksiä nykypäivänä tavallisten korvakorujen lisäksi ovat korvan rustokorut, napa-, kulma-, huuli-, nenä- ja kielilävistyskorut. Periaatteessa lävistyksen voi kuitenkin laittaa mihin vain, mistä neula ylittää läpi. Näin tässä yhden markkinaraon, joka odottaa vain jonkun korusuunnittelijan tarttumista siihen.

Alchemy Gothicin tinakoruja

Kalevala korun tarjonta gootille

2.6 Millainen on hyvä goottikoru?

Hyvään goottikoruun pätevät samat vaatimukset kuin mihin tahansa designkoruun. Hyvä koru on tuote, joka on tehty laadukkaista materiaaleista ja on ammattimaisesti toteutettu. Myyntipaikka ja -tapa pitää valita tuotteelle huolella, sillä ne antavat sille oman leimansa.

Ammattimainen toteutus tarkoittaa korualalla suunnittelua, joka ottaa huomioon tulevan käyttäjän mahdolliset tarpeet, toimivuuden ja kohderyhmää miellyttävän ulkonäön. Olisi myös äärettömän tärkeää, että tuotteen ostaja pystyisi kiinnittämään koruun jonkinlaisen miellyttävän tunteen tai mielikuvan samalla hetkellä, kun hän näkee sen ensimmäistä kertaa. Tunne tai mielikuva voi olla niin ihailua, houkutusta, samaistumista kuin vaikkapa tietyn tapahtuman liittämistä koruun. Oli ostajan tuntema yhteys koruun mikä hyvänsä, tekee se korusta henkilökohtaisen ja houkuttelee ostamaan.

Hyvällä korulla on myös nimi ja tarina. Ostettavan tuotteen mukana tuleva tarina viestii asiakkaalle viimeistellystä ja harkitusta lopputuloksesta. Nykyään voi olla jopa niin, että tuote ostetaan enemmän tarinan kuin itse tuotteen takia. Tarina on yksi tapa houkutella sellaisia ostajia, jotka eivät kuulu korun alkuperäiseen kohderyhmään, mutta tarinan kautta he löytävät siitä jotain omaa, mikä saa heidät ostamaan.

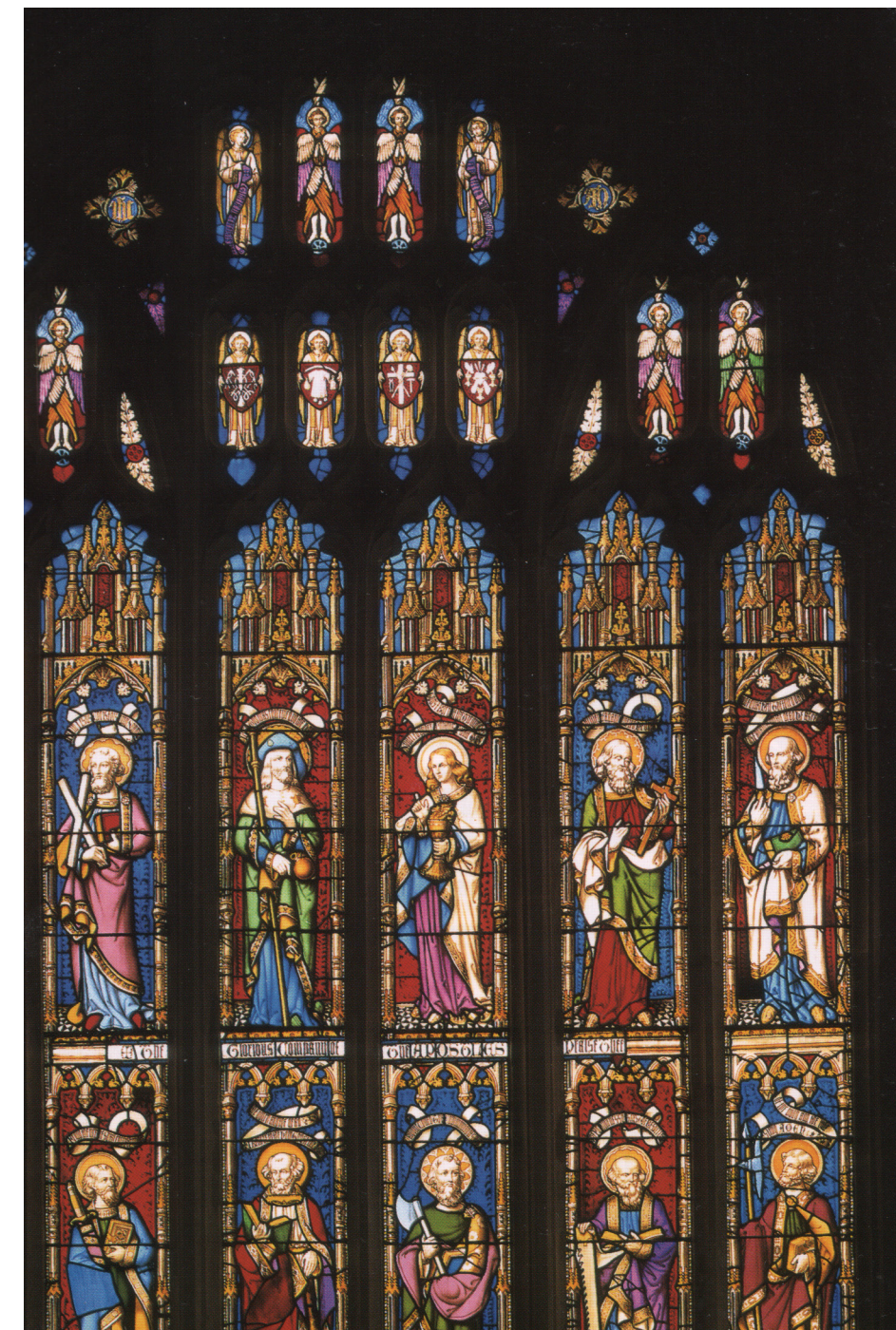
Hyvä (gootti)koru on siis koru, joka on huolellista designiä, ammattitaitoisesti toteutettu ja houkuttelee ostamaan.

3 Synkät, mutta kauniit gotiikanajan rakennukset I deointia

Lähestyin muotoilutehtävääni pintakokeiluilla ja jätin luonnostelun myöhemmälle uskoessani pintakokeilujeni herättävän ajatuksia ja käyttökelpoisia ideoita luonnosteluun.

3.1 Pintojen etsiminen — pintakokeiluja

Aloitin etsimällä minulle mielenkiintoisiksi tuntuvia pintoja; tärkeintä oli niiden haptisuus ja selvä kolmiulotteisuus. Kokeiluihin mukaan valikoitui pintoja, joista toivoin saavani goottimaisia sopivalla toteutustavalla lopullisissa korukappaleissa.

Pohdin keinoa, jolla olisin kaikkein kätevimmin kopioinut haluamani pinnat itselleni talteen niin, että niistä olisi mahdollista tehdä myöhemmin valukokeiluja. Olin vakuuttunut siitä, että kaikkein tarkin, helpoin ja nopein tapa kopioida pintoja olisi kipsivalos. Olen kahdesti aikaisemmin valanut käteni kipsiin, ja se kopioi käden ryppyjä, ihokarvoja ja ihohuokosia myöten. Se olisi niin tarkka kuin halusinkin kopion olevan. Moni pinta oli kuitenkin esineestä, jota ei saanut liata tai tuhota, joten minun tuli ensin löytää tapa, jolla kopioida pinnat itselleni vahingoittamatta alkuperäisiä kappaleita kipsillä.

Ensimmäisenä kokeiluna yritin eristää pöytätabletin tuorekelmulla kehnoin tuloksin. Tuorekelmu ei myötäillyt hienokuvioista pintaa halutun tarkasti ja muodosti helposti ryppyjä kipsivalosta tehtäessä pinnasta, jota se eristi. Tuorekelmu olisi saattanut olla käyttökelpoinen, mikäli se olisi toiminut lämmittäessä samoin kuin kutistemuovi. En kumminkaan uskaltanut kokeilla tätä ideaa mihinkään hankkimistani pinnoista, jottei se olisi ollut käyttökelvoton kokeilun mahdollisen epäonnistumisen myötä. Unohdin tuorekelmun ja siirryin etsimään muita kipsille sopivia eristysmateriaaleja- ja aineita.

Mikään eristysaineista, joita yleensä käytetään kipsivaloksia otettaessa, ei myöskään tullut kysymykseen, sillä osa pinnoista, joita halusin kokeilla, olivat liian imukykyisiä tai muutoin herkkiä näille aineille. Unohdin siis ruokaöljymäntysuopaseoituksen, sellakan, talkin ja lakan. Muottivahan tai

kaksoiskomponenttisilikonin valaminen pinnoille samoista syistä kuin aikaisemmin ei tullut kysymykseen. Vaihtoehtojen vähentyessä olin ajautumassa umpikujaan. Mieleeni juolahti tällöin plastoliini ja sen ominaisuudet. Sitä minulla ei ollut omasta takaa, joten hankin itselleni parhaiten vastaavaa materiaalia, lasten muovailuvahaa, jonka kanssa aloitin kokeilut.

Muovailuvaha toimi, kuten olin ajatellutkin. Se kopioi pintoja sopivan tarkasti ja sen päälle saattoi suoraa valaa kipsin, joka ei tarttunut vahaan kiinni.

Käärmeennahalle, joka oli periaatteessa ollut suunnitelmassani liittää tavalla tai toisella opinnäytetyöhöni jo vuosi-pari ennen opinnäytetyön aloittamista, olin varannut erilaisen kopiointikokeilumenetelmän. Käärmeen luoma nahka muistuttaa kovin silkkipaperia ominaisuuksiltaan, sillä se on silkkipaperin tavoin herkkä repeytymään, rypistyy helposti ja on muutoinkin hauras materiaali, jonka kopioiminen muovailuvahaan painamalla olisi ollut sula mahdottomuus.

Kopioin aluksi käärmeennahkaa valamalla sen päälle kipsiä, mutta se tarttuikin nahkaan odotettua lujemmin ja nahan palasten nyppiminen kipsistä sen kuivuttua oli ärsyttävän hidasta ja vaivalloista. Sain kuitenkin sopivan kokoisen osan kipsivalusta esiin nahan alta ja tein toisen nahkavalun hieman paremmalla menestyksellä. Näihin kipsipintoihin vaelin erityisaineeksi ensin kerroksen sellakkaa ja sitten kerroksen ruokaöljy-mäntysuopaseoitetta. Eristetyn kipsin päälle valutin sulaa muottivahaa ja odotin, että se kuivuisi. Muottivahan jäähtyttyä jonkin verran aloin irrottaa sitä kipsin päältä. Yllätyksekseni vaha tarrasi erittäin tiukasti kipsiin eristyksistä huolimatta ja ennemmin venyi ja rikkoutui kuin irtosi paikaltaan. Lisäksi se ei myöskään jaksanut painautua kipsin

syvimpiin muotoihin, eikä näin kopioinut pintaa tarpeeksi tarkasti. Jouduin hylkäämään muka hyvän ideani ja siirtymään seuraaviin kokeiluihin.

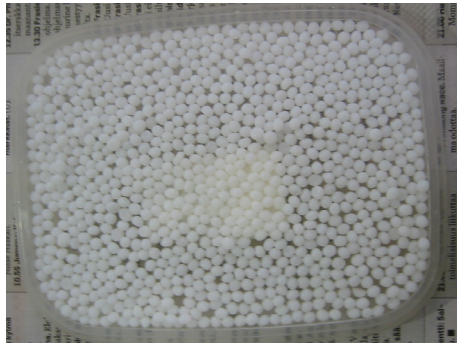
Seuraavana kokeiluvuorossa oli kaksoiskomponenttivalusilikoni, johon olin tutustunut aiemminkin, mutten käärmeen-nahan kanssa pelatessani. Pingotin nahan pleksin päälle ja valoin silikonin siihen. Pelkäsin valuun tulevan ilmakuplia, joten vein sen valukipsin ilmauskoneeseen ja imin siitä turhat ilmakuplat pois. Tietämättäni tein samalla hallaa valussa olevalle nahalle, jonka sain huomata valusilikonin kuivuttua. Ilmauskone oli pingottanut nahkaa alipaineessa niin, että se oli revennyt suomun kokoiseksi palasiksi ja tarrautunut kuivuneeseen silikoniin. Jälleen kerran nahan nyppiminen valusta pieninä paloina tuntui turhauttavan hitaalta ja liian vaikealta, jotta tekniikkaa kannattaisi käyttää jatkossa. Lisäksi nahka oli ilmauksessa imeytynyt niin lyttyyn, ettei valun kuvio ollut mielestäni riittävän vahva käytettäväksi. Jouduin jälleen hylkäämään yhden idean harmistuneena — ainakin tällä tavalla käytettynä.

Kokeilumielessä tein pyöreän plugikorvakoron pää-tynapin. Seuraavaksi sahasin levystä mahdollisimman symmetrisen kuvan, jonka juotin kuvioksi päätynappiin kiinni. Kuviosta ei tullut tarpeeksi symmetrinen, joten mahdollista kuviota en ainakaan käsin sahaamalla tekisi mihinkään koruistani, vaan minun pitäisi keksiä siihen jokin varmempi tapa.

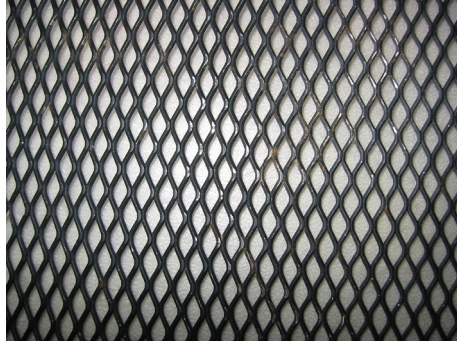
Olin jo melkein unohtanut fotoetsauksen, mutta muistetuani sen mahdollisuudet, päädyin kokeilemaan sitä. Olin ennenkin erään kurssin aikana käyttänyt käärmeen luotua nahkaa ensin skannaamalla sen koneelle, muuntelemalla mustavalkoiseksi Adobe Photoshop:n avulla, sitten tulostamalla siitä fotoetsauskalvon ja

kaiuttimet

muovikuulia

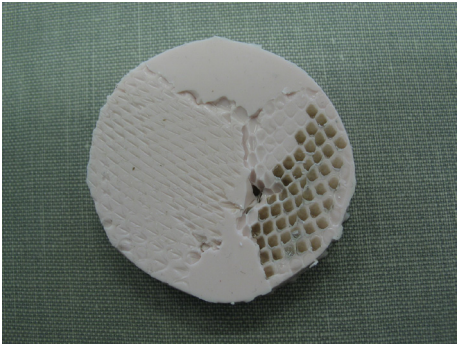

metalliverkkoa

seinän rappaus

Epäonnistuneita pintojen kopiointikokeiluja

fotoetsannut kuviota hopealle. En usko kenenkään muun käyttäneen käärmeennahkaa tällä tavalla koruissa, mutta silti olisin kaivannut jotain uutta ja ”mullistavampaa”. Haikein mielin olin jo hyväksyä tekniikan lopulliseksi laatimani aikataulutuksen paukkuessa jo ääri rajoilla ja lähdin työstämään nahkoja skannerin ja kuvankäsittelyohjelman avulla eteenpäin kalvoiksi. Sen verran kuitenkin kieltäydyin kulkemasta jo kerran tallaamaani polkua, että keskityin tällä kertaa lähinnä käärmeen päänahkoihin. Päänahankuvio ei niin selvästi muistuta käärmeennahkaa kuin nahan suomupedistä otetut skannaukset. Kuvion voi tulkita joksikin muuksikin, vaikkapa lohikäärmeen suomuiksi tai rakoilevan kuivan maan uurteiksi. Pieni tulkinnanvaran lisääminen lohdutti hieman ja muut tekemäni kompromissit eivät enää harmittaneet.

Muovailuvahaan kopioituja pintoja ennen niiden valamista kipsiin.

3.2 Korusarjan muodostaminen

Päädyn tekemään kaksi kolmen korun sarjaa. Myöhemmin kaksi korusarjaa tiivistyi yhteen kolmen korun sarjaan. Aikaisemmin luvussa 2.4 Korukauppojen tarjonta gootille nyt mainitsemani foorumikartoitus osoittaa, että käyttäjryhmäni ehdoton suosikkimateriaali on hopea, joten se tulisi olemaan korusarjani materiaali. Käytetyimmiksi koruiksi osoittautuivat korvakorut/lävistyskorut, riipukset ja sormukset. Korusarjani koostuisi siis sormuksesta, korvakorusta ja riipuksesta.

Riipuksesta, sormuksesta ja korvakorusta koottu korusarja kuulosti mielestäni liian tavanomaiselta, mitä kohderyhmäni ei mielestäni missään nimessä ole. Halusin sarjaan jonkin pienen juun, jottei se olisi niin tavallinen, ja jotten minäkään pääsisi ”helpolla”. Aluksi mielessäni pyöri kaikenlaiset lävistyskorut nenäkorusta kielikoruihin. Päädyn venytyskorvakoruihin, koska monissa lävistyksissä lävistyskorukäyttäjät pitävät mieluiten kirurginterästä, mutta muista lävistyksistä poiketen korvissa hopea on jo hyvin tuttu materiaali. Ne poikkeaisivat nykypäivänä tavallisille ihmisille tarjolla olevista korusarjoista ja haluan tarjota suomalaista designiä suomalaiselle goottikansalle, mikä on heille varmasti harvinaista herkkua.

Ystäväpiiriini kuuluu muutamia henkilöitä, jotka käyttävät venytyskorvakoruja. Olen käynyt heidän kanssaan aiheesta keskusteluja, joiden pohjalta ryhdyin suunnittelutyöhön. Halusin toteuttaa tämän hetken tarjonnasta poikkeavan plugiksi kutsutun venytyskorvakorumallin. Keskusteluissani ystäväieni kanssa kävi ilmi, että plugien näkyvät päädyt ovat lähes poikkeuksetta pyöreitä, minkä he kokivat hieman tylsäksi. Niissä oli myös usein keskellä korun läpi kulkeva reikä, mikä haittaa ainakin omaa suunnitelmaa toteuttaa pintakuvio plugin päihin. Päätynäpit tulisivat täten

olemaan aukottomia ja jotakin muuta muotoa kuin pyöreitä. Ongelmia tuotti myös plugien kiinnitysmekanismi. Normaalisti, mikäli plugeissa on kiinnitysmekanismi, plugi on tehty kirurginteräksestä ja sen toinen päätynapeista on kieritettävissä pienillä kierteillä tukevasti loppuosaan korua kiinni ja auki. En halunnut tehdä omiin koruihini kohtuuttoman paksuja päätynappeja turhan painon välttämiseksi ja alle 3mm paksuiseen hopealevyyn toimivien kierteiden tekeminen olisi erittäin vaikeaa, ellei mahdollonta. Tahdoin joka tapauksessa koruuni irrotettavan päätypalan, sillä ystäväni oli kertonut hänen omien venytyskorvakorujen tippuvan häneltä korvistaan erittäin helposti, mikäli päätynäpit olivat niin pienet, että korvakorun sai pujotettua korvaan ilman irrotettavia osia. Puolestaan, jos päätynäpit olivat niin isot, ettei koko korun tippumisesta korvasta ollut pelkoa, oli niiden korvaan laittaminen ilman irtoavaa osaa erittäin kivuliasta tai mahdotonta. Pyrin siis ensimmäisenä ideoimaan toimivan kiinnitysmekanismin.

Selventelin ja luonnostelin hieman ideoitani venytyskorvakorun lukitusmekanismista paperille ja marssin osastomme tieto-taito-kokemuspohjaisempien ihmisten luokse kyselemään, mitkä ideani mahtaisivat toimia käytännössä ja miten, jos lainkaan. Omat ehdotukseni olivat hieman hankalia toteuttaa, mutta sain yhden hyvän ehdotuksen kiinnitysmekanismin toteutuksesta ja hyväksyin sen. Mielessäni heräsi kysymys, miksi en itse ollut tullut ajatelleeksi sinänsä niin yksinkertaista ideaa, joka kumminkin toimisi ongelmattomasti!

Idea oli yksinkertaisuudessaan kierretappi ja sille vastakappale, jotka juotetaan valettuihin päätypaloihin. Hopea ei kestä hienokierrettä, joten tekisin kierteen tavallisella kierteellä. Osat olisivat nopeampi valaa ja putsata, mutta valussa valukappaleet

pienenevät noin 5%, jolloin kierteiden avaaminen mahdollisen huonon valun jälkeen ei ole enää mahdollista samalla työkalulla, millä alkuperäinen kappale on tehty. Turvallisempaa on hankkia sopivan paksuista valmisputkea ja umpitankoa, johon on tehtävä jokaiseen kierteet erikseen.

Mekanismi asettaa rajoitteita venytyskorun tapin halkaisijalle. Viisi millimetriä paksu tappi ja mekanismi yhdessä saattaisivat toimia, mutta hopean pehmeydestä johtuen ohuempaa tappia ei voi tehdä, ainakaan tällä tavalla toteutettuna. Jos kumminkin asiakas haluaisi ohuemman tapin korvakoruunsa, on hopeisen kierteen tilalle mahdollista juottaa ohuempi messinkinen kierre, jota myydään metritavarana. Korun muoto ja hopean ominaisuudet sallivat hieman paksumman tapin, mikäli tahdon tehdä malliini eri paksuisia tappivaihtoehtoja jatkossa.

Riipuksesta halusin ison ja näyttävän, mutta mieluiten mahdollisimman kevyen. Kevyt koru olisi mukavampi pitää, mutta myös materiaaleiltaan huokeamman hintainen. Pidin nämä asiat mielessäni lähtiessäni luonnostelemaan riipusta, mutta olin valmis joustamaan niissä, mikäli jokin ideoistani puoltaisi perustellusti jotakin toista ratkaisua.

Ajatuksissani oli pitkään liittää riipukseen, tai ylipäätään johonkin osaan korusarjaa, jokin värillinen puolijalokivi, mutta idea karsiutui pois suunnitelmistani asiaa pohtiessani. Kivi olisi mitä oivallisin tapa liittää koruun väriä, mutta ongelmana oli valita juuri se oikean värinen kivi. Joku asiakkaista rakastaa granaatinpunaista ja inhoaa samalla ametistinviolettiä, kun taas toisella asiakkaalla mielipiteet ovat juuri toisinpäin. Asiakasryhmäni, jota pääasiassa pyrin tavoittelemaan korusarjallani, on niin pieni, että joidenkin karkottaminen tietyn väristä kiveä käyttämällä

olisi liian suuri riski otettavaksi. Kiven istuttaminen toisi myös lisää hintaa korulle ja erittäin paljon työtunteja minulle, sillä minulla ei ole istutustyötä nopeuttavaa istutussarjaa käytössäni.

Emalin käyttäminen samaisesta värinkaipuusta johtuen kävi mielessäni. Se ei usein toimi valetuissa kappaleissa, vaan halkeilee helposti valumateriaalin huokoisuudesta johtuen. Emalointi nostaisi korun hintaa vielä enemmän kuin kivenistutus. En uskonut, että minulla olisi emaliuunია käytössäni siirryttyäni työelämään tai perustettuani oman pajan, joten emalointihaaveeni-kin saivat jäädä.

Ratkaisin väriasian värjäämällä hopean pintaa oksidoimalla hopeaa. Oksidikerros kuluu samalla, kun hopean

pinta naarmuntuu, mutta mikäli seikka on asiakkaalla tiedossa korun oston yhteydessä, ja tämä hyväksyy sen, asia ei ole ongelma. Harkitsin värjääväni hopeasta vain sellaiset kohdat, jotka eivät altistu kulutukselle ja naarmuuntumiselle. Näin oksidointi ei kuluisi pois ja koru pysyisi huomattavasti pidempään samanlaisena kuin se oli ostettaessa. Koko korusarjan vanhentaminen 0,1-prosenttisessa kaliumsulfidiliuoksessa kävi myös mielessäni yhtenä vaihtoehtona saadakseni hopean näyttämään vanhalta (Vaissi & Huovinen 2005, 84). En pitänyt lainkaan mahdolltomana ideana sitäkään, että jatkoa ajatellen etsisin hopeanvärjäysreseptin, jolla saisin pintaan jonkin muun värin kuin oksidoinnista tulevan tummanharmaan, esimerkiksi vaikkapa sähkönsininen sävähdys koruissa olisi jotakin

erikoista ja mielenkiintoista, mutta kohtaisin jälleen aikaiseminkin ongelmana olleen värivalintakysymyksen.

Suunnittelin vain puolikkaan sormuksen, jotta minun ei tarvitsisi valmistaa jokaisesta haluamastani sormuskoosta alkumallia erikseen. Valetusta puolikkaasta sormuksesta saadaan kokonainen sormus liittämällä siihen juottamalla halutun mittainen suikale hopealevyä. Hopealevysuikaleen pituus määrää, minkä kokoinen sormuksesta tulee.

3.3 Uusgotiikan arkkitehtuuri

Uusgotiikka on arkkitehtuurin ja sisustustaitteen suuntaus. Se on 1700-luvun lopun ja 1800-luvun kertaustyyli gotiikasta, eli suippokaarityylistä, joka oli suosiossa Keski-Euroopassa noin 1200-luvulta 1520-luvulle saakka. (<http://fi.wikipedia.org/wiki/Uusgotiikka>). Tyylille ominaisia piirteitä ovat kirkkorakennusten hillitön pyrkimys ylöspäin kohti taivasta, korkeat risti- ja tähtiholvaukset, kimpupilarit, rakennusten ulkoiset tukirakenteet, lasimaalatut ruusuikkunat ja lukuisten veistosten käyttö. Ikkunoissa käytettiin koristeina lehtiruusukkeita. (Rantapuska, E. Yleinen taidehistoria). Koristuksissa gotiikan ja uusgotiikan arkkitehtuuri suosi symmetriää.

Tunnettuja gotiikan ja uusgotiikan arkkitehtuurin rakennuksia on muun muassa Notre-Dame (Ranska), Westminster Abbey (Englanti), Kölnin tuomiokirkko (Saksa), Orvieton duomo (Italia) ja Windsorin linna (Englanti).

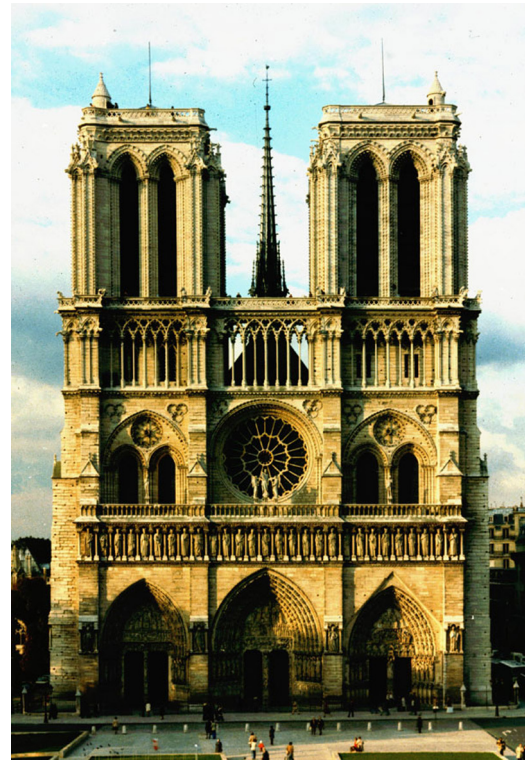
Yllä: Windsorin linna.

Ylhäällä oikealla: Westminster Abbeyn sisätiloja.

Alhaalla oikealla: Notre Dame edestä.

Alla: Orvieton Duomon edestä.

Alhaalla vasemmalla: Kölnin tuomiokirkko.

3.4 Luonnostelu

Hopeiseen venytyskorvakuun kehitelty kiinnitysmekanismi ja idea venytyskorvakuusta loivat sopivat raamit suunnittelutyölle. Päätin keskittyä suunnittelussani pelkästään korvakuun käytössä näkyvään osaan, päärynäpiini. Päärynäpiinien muodoista oli ollut aikaisemmin puhetta venytyskorvakuja käyttävien ystäväni kanssa; niiden tulisi olla jotakin muuta kuin pyöreät. Lähdin etsimään sopivaa muotoa ja kuviota päärynäpiini luonnostelemalla.

Riipukseen hain vaikutteita gotiikan ja uusgotiikan arkkitehtuurista. En halunnut edes vilkaista tuon ajan korustoa, jotta olisi saanut niistä liian vahvoja vaikutteita, minkä jälkeen oman muotokielen löytäminen olisi ollut vaikeampaa. Ensimmäisenä kiinnitin huomiota goottilaisten rakennusten ikkunoihin, joissa oli paljon mielenkiintoisia muotoja. Jonkin verran geometriaa ja paljon symmetriää. Ajatuksissani oli löytää riipukselle ulkomuoto ikkunoiden raameista ja korun keskelle sijoittaa haluamaani pintakuviota. Idea ei kumminkaan lähtenyt lentämään mielessäni vaan tuntui jotenkin huonolta — ei kovin goottilta.

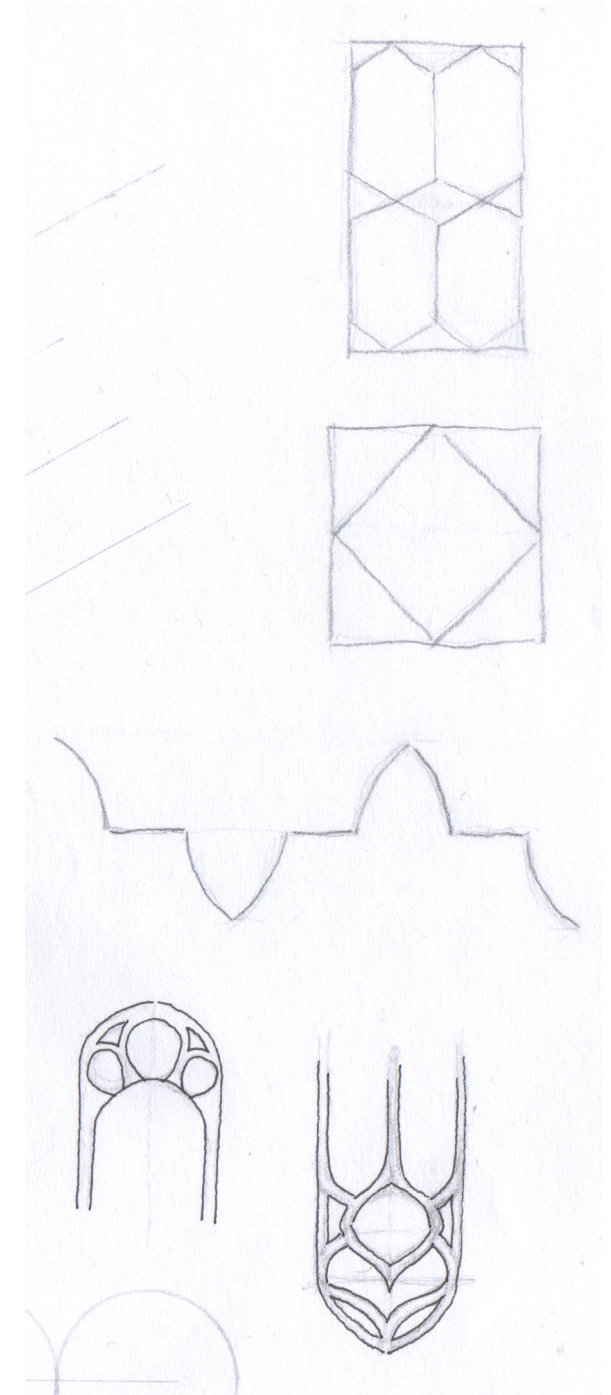
Tappelin alkuperäisen ajatukseni kanssa jonkin aikaa, kunnes annoin itselleni luvan ottaa luonnoksiini hieman enemmän vaikutteita kelttiläisistä koruista ja löysin samalla uusgotiikan rakennusten sisätilojen koristekuviot, joissa on monimutkaisia symmetrisiä kuvioita, unohdin pintastruktuurin liittämiseen koruun toistaiseksi. Luonnostelu lähti heti kulkemaan ja uusia ideoita tupsahteli päähäni nopeammin kuin ehdin niitä paperille piirtää. Pidin kumminkin huolen siitä, etteivät luonnoksieni alkaneet muistuttaa liikaa kelttiläisiä koruja.

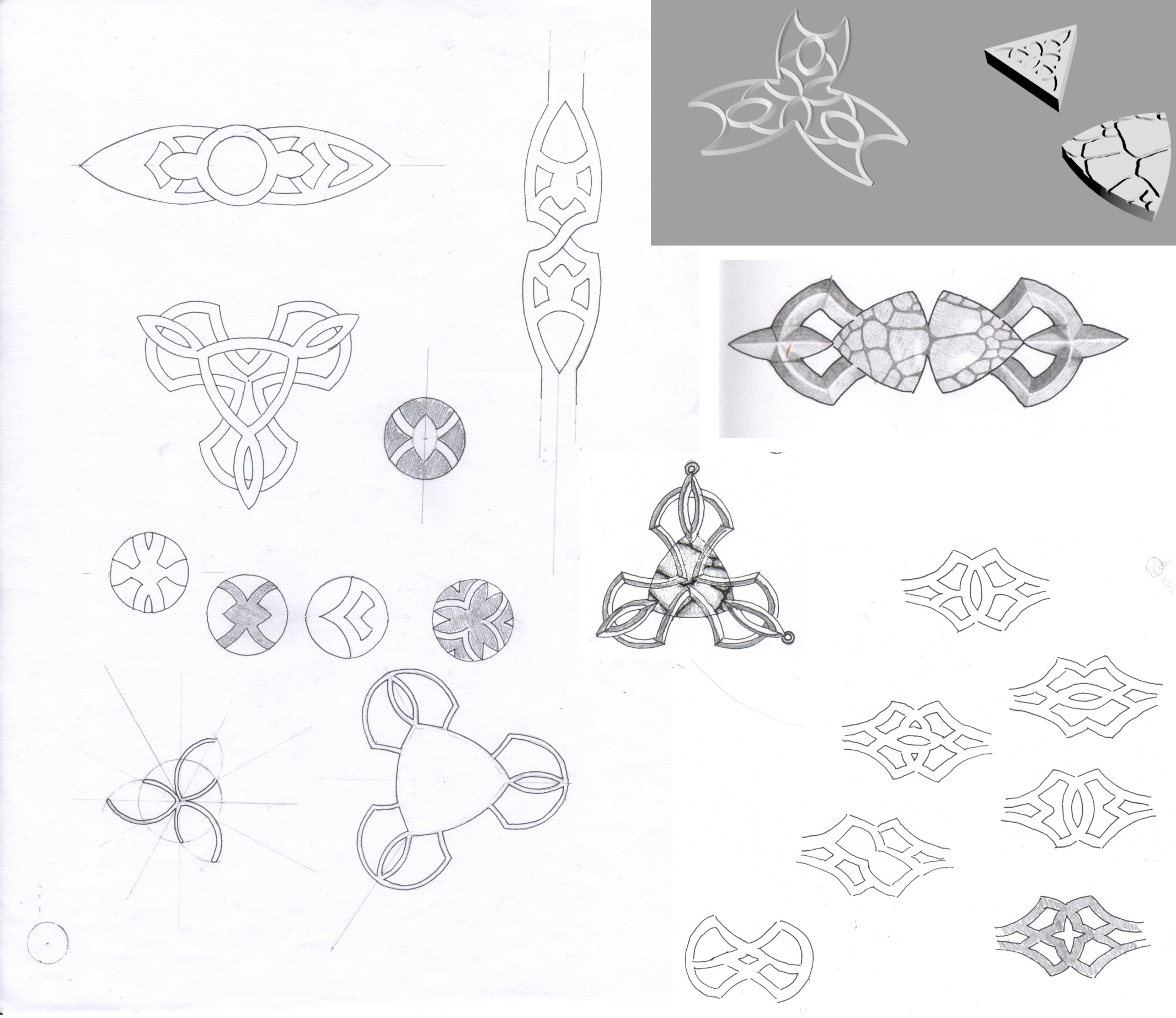
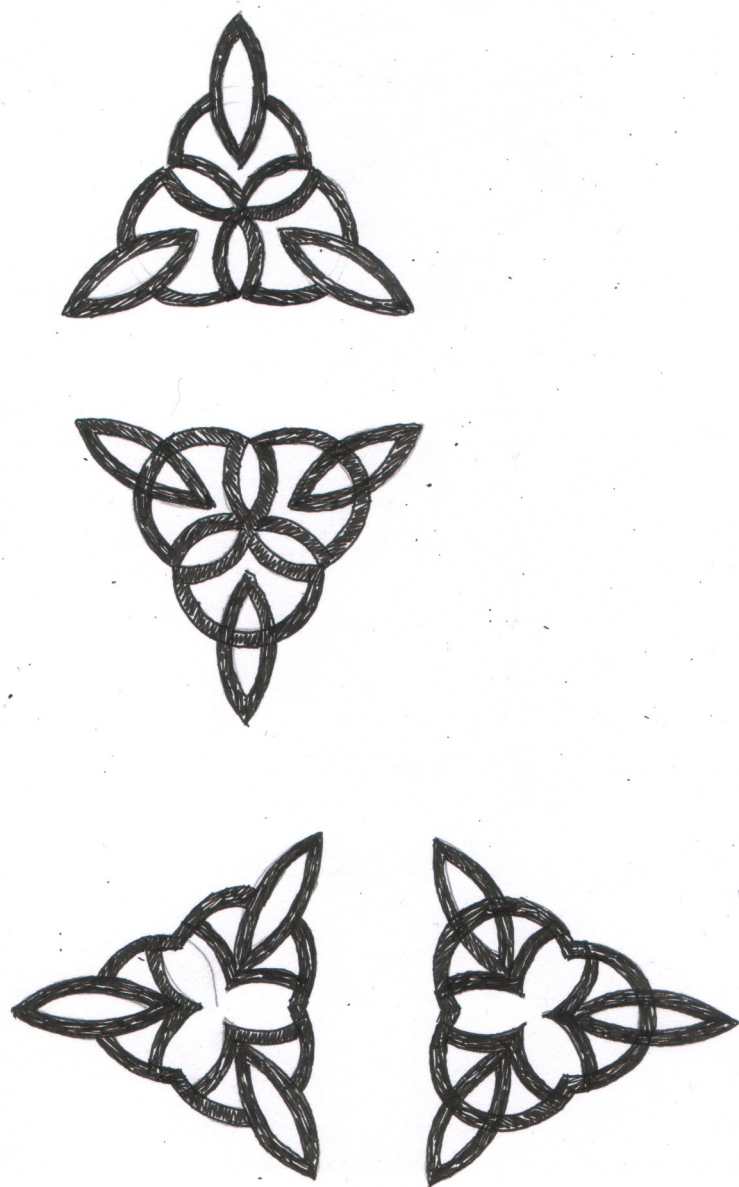
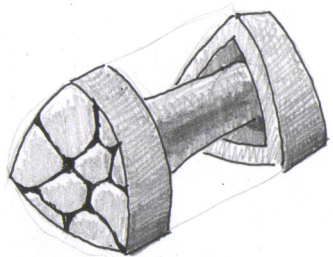
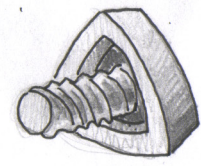
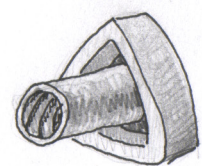
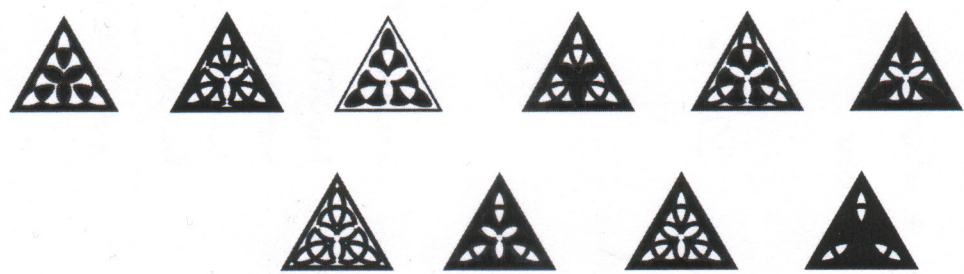
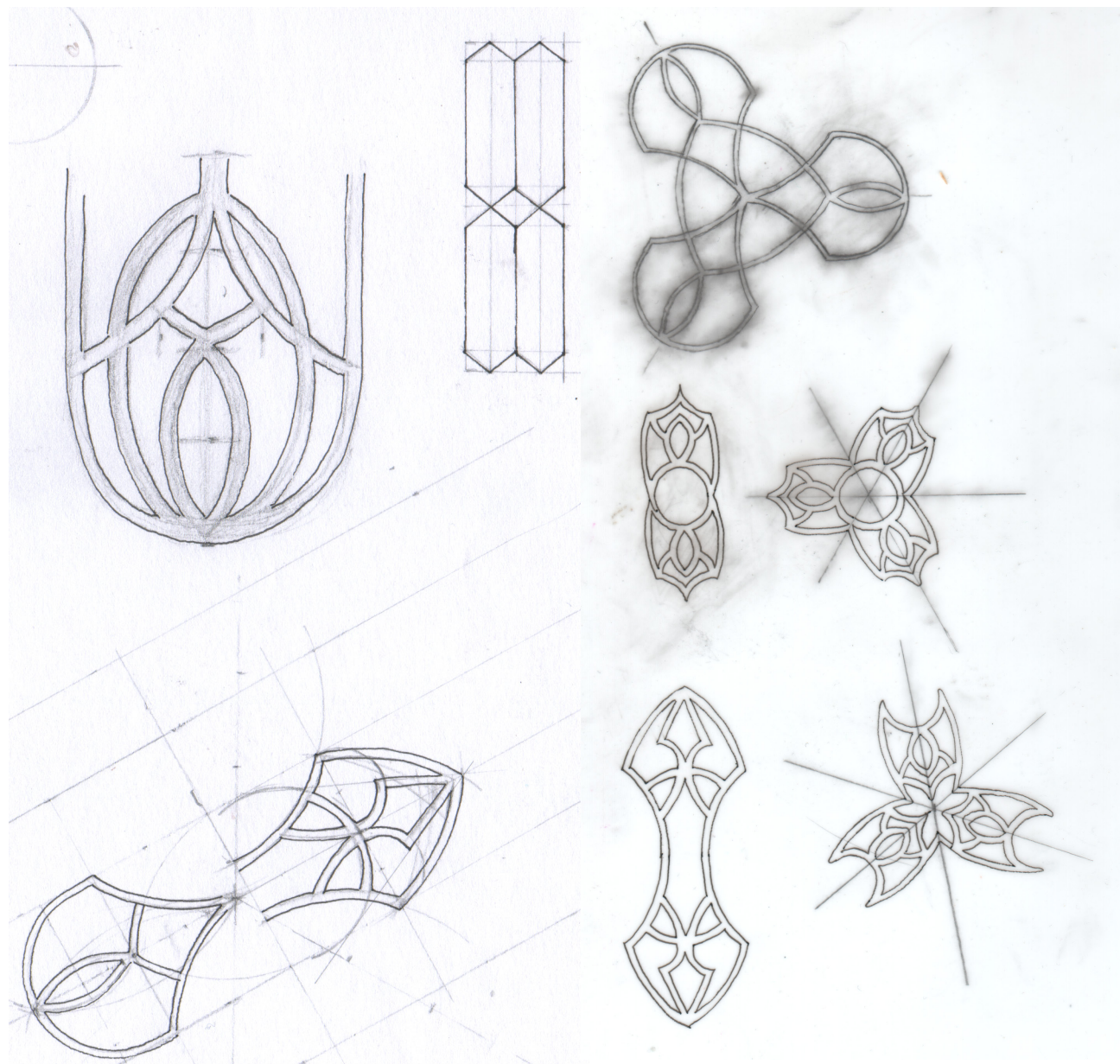
Aikani piirrettyä erilaisia ideoita paperille muistiin alkoi osa luonnoksistani tuntua muuta paremmilta. Ne eivät olleet liian kelttimäisiä solmukuvioita, vaan enemmän gotiikalle tyypillistä symmetriää noudattavia kuvioita. Vaikka olin ottanut vahvoja vaikutteita gotiikan arkkitehtuurista, olivat piirtämäni luonnokset mielestäni selvästi omaa designiäni. Valitsin ne jatkokäsittelyyn ja tein niistä muutamia erilaisia vaihtoehtoja. Palautin myös pintastruktuurin mukaan suunnitteluun. Nyt sen liittäminen koruun oli paljon helpompaa ja se ei tuntunut enää niin erilliseltä osalta korua.

Sormuksesta olin jo riipusta luonnostellessani suunnitellut tekevän hyvin samannäköisen kuin riipuksesta. Tehtäväkseni jäi sormuksen luonnostelussa valikoida sopivat muodot riipuksesta suoraan sormukseen tai muotojen pienillä muutoksilla sommitella muuhun sarjaan istuva sormus.

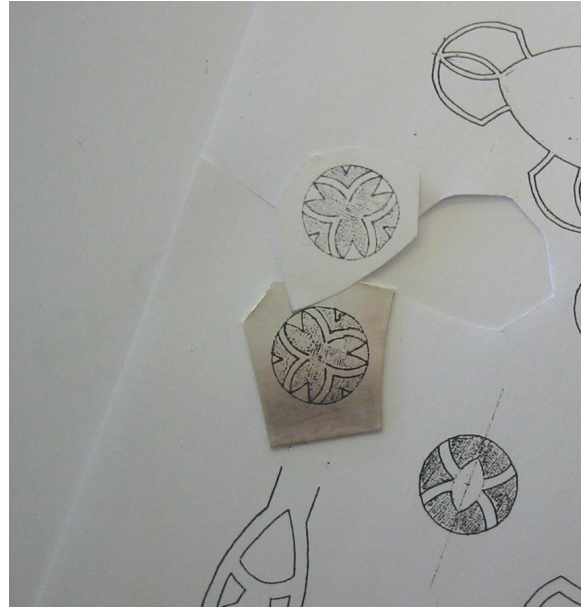
Yhtenäisyyttä korusarjaan hain toistuvissa kuvioissa ja muodoissa. Kantavaksi teemaksi otin kolmikulmion, joka näkyy korvakuun muodossa kuperasivuisena kolmiona ja sormuksessa ja riipuksessa langan muodossa. Jottei korvakuu olisi tahattomasti jäänyt liian erilliseksi osaksi korusarjaa, pyrin yhdyttämään muihin osiin hieman samaa kuperasivuista kolmikulmiokuvioita.

Luonnostelun aikana jouduin toteamaan, etten ehtisi toteuttamaan varsinaisiksi kappaleiksi kuin vain yhden kokonaisen korusarjan alkuperäisestä vähintään kahden korusarjan suunnittelusta. Tästä huolimatta luonnostelin toisen kokonaisen sarjan loppuun ja piirsin siitä esityskuvat, jotta voisin toteuttaa suunnittelemani oppinnäytetyön jälkeen omalla ajallani loppuun.

4 Työn touhussa - toteutus

Koulun 3D -pikamallinnuskoneesta ulos tulevat kappaleet näyttävät hieman erilaisilta, mitä 3D -mallinnusohjelmalla piirretyt kappaleet ovat. Kuvan kappaleiden päällä on vaha, jonka saa pois uunissa sulattamalla.

Aloitin lopullisten kappaleiden valmistamisen korvakoruista. Tein erikseen venytyskorvokorun toiseen päättyyn kiinni tulevan putken sisäkierteillä ja toiseen päähän tulevan paksun tangon pätkän sisäkierteeseen sopivalla ulkokierteillä. Korvokorun päätyaloja tein yhden, josta suunnittelin ottavani kumimuotin fotoetsattuani siihen suunnitelmani mukaisen kuvion ja valavani niitä koululla.

Seuraavaksi aloitin riipuksen toteuttamisen. Suunnitelmieni mukaan tekisin siitä alkumallin, jonka esittelisin lopullisena kappaleena. Vasta opinnäytetyöprosessin jälkeen tekisin siitä kumimuotin. Työkennellessäni riipuksen kanssa kuulin koulun hankkineen 3D-pikamallinnuskoneen, joka olisi tarvittaessa koru- ja hopeamuotoiluosaston käytettävissä. Pikamallinnuskone tulostaa 3D-mallinnusohjelmalla – vaikkapa Rhinocerosilla – mallinnetut kappaleet kolmiulotteisena kappaleina muoviin, akryyliin. Koin pikamallinnukset olevan parempi tapa toteuttaa suunnittelemani korusarja, mihin pystyisin mekaanisesti tekemällä. 3D-pikamallinnuskoneella tulostetut kappaleet ovat valettavissa kouriksi samalla tavalla kuin tavalliset kumimuotilla toteutetut vahakappaleet. Ongelma oli, ettei koulu ollut aiemmin kokeillut pikamallintamalla toteutettujen muovikappaleiden valamista koulun valulaitteistolla, joten onnistuneen lopputuloksen saaminen oli epävarmaa. Lisäksi tiesin suunnittelemani mallien olevan vaikeita valaa onnistuneesti.

Tiesin ajan loppuvan kesken, mikäli jokin menisi pieleen pikamallinnuksessa ja sitä seuraavassa valussa, mutta koin riskin ottamisen arvoiseksi. Mallinsin mahdollisesta epäonnistumisesta huolimatta suunnittelemani korusarjan kolme osaa. Olin kiinnostunut näkemään myös, miltä toisen korusarjan, joka aikaisemmin karsiutui pois opinnäytetyöprosessistani, riipus ja korvokorun pääty

näyttäisivät mallinnettuna muoviin. Mallinsin samalla nekin ja tulostin kaikkia varmuudeksi useammat kappaleet.

Mallinnetut muoviset kappaleet näyttivät hyviltä. Tein kappaleista valukuusen, jossa oli yksi molempia riipuksia, sormus ja kolme molempia korvokorun päätyjä. Tein valukipsistä ohjetta löysempää, poistin siitä ilmat huolella monta kertaa ja koputtelin kipsivalun reunoja pitkään kipsin alettua ilmauksen jälkeen jähmettyä ja yllätykseni valuuni ei tullut lainkaan ilmakuplia. Vaikka valujäljestä puuttui ilmakuplat, se meni muulla tavalla pieleen: riipukset ja sormukset eivät valautuneet ollenkaan ja kaikkiin kuuteen korvokorujen päätyihin jäi kuroutumia.

Vaihtoehdokseni jäi lähettää jäljellä olevat muovimallinnukset Kultataide Kari Laukalle Kouvolaan valettaviksi. Kävi ilmi, että muovisista 3D-pikamallinuksista pystyttiin ottamaan muotit, eikä niitä välttämättä tarvitse ensin valaa metalliin, josta kumimuotit yleensä otetaan. Kari Laukka soitti minulle mallieni saavuttua hänelle ja kertoi, että hän oli epävarma pikamallinnuskoneen käyttämän materiaalin valettavuudesta. Olisi mahdollista, etteivät ne onnistuisi. Pyysin Laukkaa tekemään yhdestä riipuksesta erillisen ja korvokorun päädyille yhteisen kumimuotin sekä kokeilemaan muiden kappaleiden valamista sellaisinaan.

Valujen saavuttua valurilta tehtäväkseni jäi enää siistiä valut, juottaa sormus kokonaiseksi, lisätä korvakoruihin mekanismiosat, juottaa riipuksiin lenkit, joista kiinnitin riipukset ketjuihin, ja viimeistellä korut. Korusarja ja muutama ylimääräinen koru olivat valmiit.

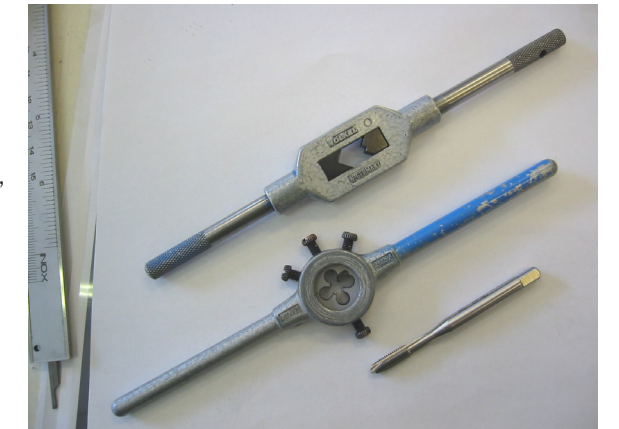
Koulussa tehty epäonnistunut hopeinen valukuusi.

Kultataide Kari Laukan valama hopeakappale ennen käsittelyä.

Venytyskorvokorun kierteiden tekemiseen tarvittavat välineet: vääntimet, pakka ja sisäkierteen tekemiseen tarvittava terä.

5 Valmiit tuotteet

Riipus, hopea 925

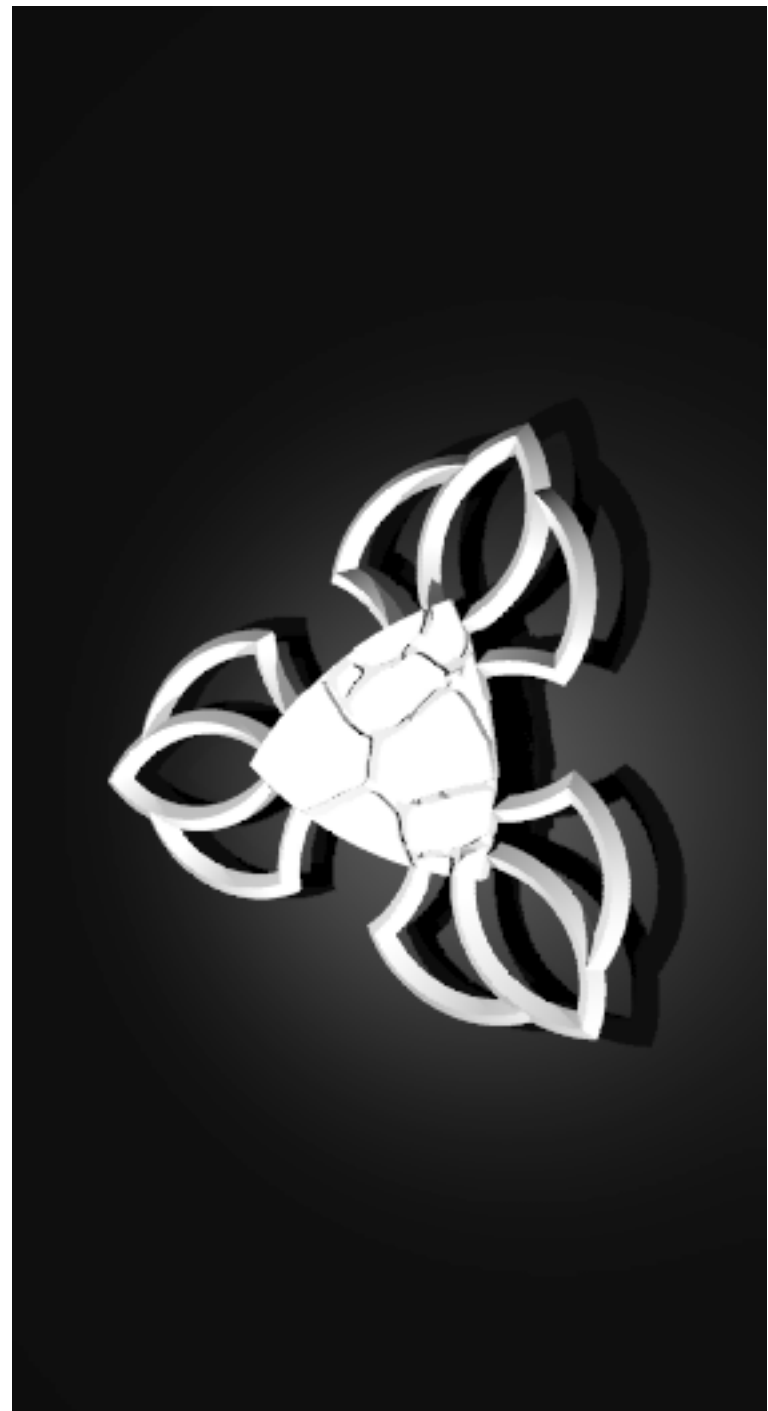
Sormus, hopea 925

Venytyskorvakoru, hopea925

Vasemmalli: Korvakoru kuuluu toiseen korusarjaan, joka ei ehtinyt valmistua opinnäytetyöprosessin aikana.

Tämä riipus kuuluu toiseen korusarjaan, joka ei ehtinyt valmistua opinnäytetyöprosessin aikana. Riipus 925 hopeaa.

6 Opinnäytetyöprosessin arviointi kokonaisuutena

”Lähdin käyntiin” prosessin kanssa itselleni tyypilliseen työskentelytapaan, eli hieman liian myöhään, jolloin tehtävillä töillä on tapana kasautua viime hetkeen ja kaikki uhkaa jäädä kesken. Vaikka tälläkin kertaa kesken jäämisen uhka oli suuri aikatauluni viivästyessä, sain aikaan loppuun asti viedyn prosessin ja selviydyin mielestäni siitä kunnialla.

Kirjoittaminen on ollut minulle aina vaikeaa ja oletin nytkin opinnäytetyöprosessissani suurimman kompastuskiven olevan kattavan kirjallisen osion aikaansaaminen. Kiinnostavasta aiheesta kirjoittaminen osoittautui yllättävän helpoksi, joten kirjallisen osion suhteen ylitin omat odotukseni.

Olen tyytyväinen suunnittelemini koruihin. Erityisen tyytyväinen olen hopeisten venytyskorvakorujen mekanismi-ideasta ja kaikkien korujen designista. Käärmeennahka on kaunis ja mielenkiintoinen pinta, jonka käyttöä korumuotoilussani tulen käyttämään jatkossakin. Pidän suunnittelemani ja toteuttamani korusarjaa goottimaisena ja toivon saavani positiivista palautetta suunnittelemini ja valmistamilleni koruille käyttäjäryhmältäni.

Olen ylpeä siitä, että onnistuin toteuttamaan suunnittelemani korut 3D-mallinnusohjelmalla itsenäisesti. Mallintaessani kertosin aikaisemmin kahden 3D-mallinnusohjelma –kurssin aikana oppimiani asioita ja opin uutta. Uskon tulevaisuudessa 3D-pikamallinnuksen merkityksen kasvavan korumuotoilussa, minkä takia mielestäni nykypäivän korumuotoilijan tulee tarvittaessa osata mallintaa. Käyttämällä 3D-mallinnustekniikkaa opinnäytetyössäni toin näkyväksi itselleni ja mahdolliselle tulevaisuuden työnantajalleni yhden ammattitaitoni osa-alueen.

Alisuoriuduin mielestäni joutuessani karsimaan toisen alkuperäisissä suunnitelmissani olevan korusarjan pois lopullisista

tuotteista. Vaikka tein itselleni prosessiaikataulun, aikataulu venyi huonon ajankäytön vuoksi. Toisaalta olen yllättynyt, ettei aikataulu venynyt enempää, sillä yleensä ehdin saada pitkät ja aikaa vievät prosessit juuri ja juuri valmiiksi määräaikaan mennessä.

Olin halunnut liittää suunnittelemani korusarjaan väri-lisen kiven, mutta koska opinnäytetyöprosessin jälkeen tulevaisuuteni on hieman epävarma, enkä tiedä onko minulla mahdollisuutta työskennellä kunnollisissa pajariloissa, jätin sen toistaiseksi korusarjasta pois. Mikäli joutuisin istuttamaan jokaisen kiven käsin, nousisi korujen hinta turhan korkeaksi. Jos minulla tulee olemaan mahdollisuus käyttää istutukseen tarkoitettua istutuskonetta, istutustyö nopeutuu huomattavasti ja korusarja tulee istutuksen kanssa kustannustehokkaammaksi. Tässä tapauksessa tulen lisäämään kivi-istutuksen korusarjaan myöhemmin.

En ole täysin tyytyväinen läpikäymääni prosessiin. Paremmalla ajankäytöllä olisin saanut toisen korusarjan toteutettua, eikä minulla olisi tullut niin kiire opinnäytetyöprosessin loppumetreillä. Olen kuitenkin valmis seisomaan työni takana.

Opin opinnäytetyöprosessin aikana uutta ja uskon siitä olevan hyötyä minulle työelämään siirryttyäni. Prosessi oli raskas ja pitkäjänteisyyttä vaativa, mutta kiinnostava. Toivon opinnäytetyöstäni olevan tulevaisuudessa hyötyä jollekin muulle, joka painii samankaltaisten aiheiden parissa kuin minä opinnäytetyöprosessissani.

7 Korusarjan markkinointi gooteille ja tulevaisuudennäkymät

Opinnäytetyöprosessin jälkeen tulen ottamaan yhteyttä ainakin Helsingin Morticiaan ja Cybershoppiin – mahdollisesti myös hiljattain Tampereelta Helsingin Kallioon muuttaneeseen Heavenly Circuseen – ja tarjoan heille korusarjaani myyntiin. Tulen laatimaan sopimusehdotuksen, jota käytän pohjana sopisamme myyntikäytännöistä, mikäli heillä ei ole valmista pohjaa ja kokemusta tällaisesta yhteistyöstä. Tulen myymään korut mustissa korulaatikoissa käyntikorttini ja/tai korunhoito-ohjeiden kera.

Otin prosessin aikana yhteyttä sähköpostitse Suomen tällä hetkellä ainoan gootti- ja alternative -henkisen lehden, Crimson Magazinen, päätoimittajaan, Eliza Raskiin. Ehdotin hänen tekevän seuraavaan lehteen artikkelin koruistani tai hänen käytävän niitä seuraavan lehden kuvauksissa. Hän vastasi minulle ja kertoi seuraavan lehden taiton alkavan vasta kesän 2009 aikana. Rask vaikutti kiinnostuneen ehdotuksestani ja lupasi palata asiaan kesällä, kun asia on enemmän ajankohtainen ja keskustelu aiheesta on helpompaa. Jään odottamaan yhteydenottoa innolla, sillä tämä olisi äärettömän hyvä kanava markkinoida korujani gooteille!

Ensimmäisen Crimson Magazine -lehden kansi

Lähdeluettelo

Kirjalliset lähteet

Polhemus, T. 1994. Streetstyle: for sidewalk to cat walk. Lontoo: Thames and Hudson.

Rikala, T. 1996. Heavenly Shadows —vaatemallisto Heavenly Circus —yritykselle. Kymenlaakson ammat- tikorkeakoulu.

Kilpatrick, N. 2005. The Goth Bible: a combedium for the darkly inclined. Lontoo: Plexus Publishing Ltd.

Rantapuska, E. Yleinen taidehistoria. Opintomoniste: Lahden ammattikorkeakoulu, Muotoilu- ja taideins- tituutti.

Vaissi, P. & Huovinen, H. 2005. Kultasepän aineoppi ja ammattikemia. Vantaa: Opetushallitus.

Sähköiset lähteet

http://en.wikipedia.org/wiki/Gothic_novel. Lainattu 18.4.2009.

http://fi.wikipedia.org/wiki/Uusgotiikka. Lainattu 24.4.2009.

http://www.clubschatten.net/keskustelu/viewtopic.php?t=2079. Lainattu 18.3.2009.

http://www.clubschatten.net/keskustelu/viewtopic.php?t=1828. Lainattu 23.3.2009.

Kuvalliset lähteet

sivu 4 Gaiman, N. The Sandman: Dream Cuntry. Lontoo: Titan Books Ltd.

sivu 6 Steele, V. & Park, J. 2008. Gothic: dark glamour. Yale University Press. 55. Tekijä Trevor Brown, “Grave Robber”.

sivu 8 http://nandhu.files.wordpress.com/2008/12/sweeney-todd-2-1024.jpg. Lainattu 3.5.2009.

sivu 10 Valokuva Janne Koivuniemi. http://www.jannekoivuniemi.com/netti/pages/_2MG_5587.htm. Lainattu 12.4.2009.

sivu 11 Steele, V. & Park, J. 2008. Gothic: dark glamour. Yale University Press. 34. http://www.masbakersfield.com/file/picture/224381/1/0/. Lainattu 3.5.2009.

Steele, V. & Park, J. 2008. Gothic: dark glamour. Yale University Press. 37.

sicu 12 The Call of the Cthulhu -elokuvan dvd:n kansikuva. http://www.ambrosia.com.br/wp-content/uploads/2008/08/the_call_of_cthulhu_dvd_cover.jpg. Lainattu 3.5.2009.

The Crow -elokuvan mainosjulisteen osa. http://www.moviewallpapers.net/images/wallpapers/1994/the-crow/the-crow-2-1600.jpg. Lainattu 3.5.2009.

sivu 13 http://ophelias-overdose.deviantart.com/art/Iced-Beauty-113226509. Lainattu 14.2.2009.

sivu 14 Steele, V. & Park, J. 2008. Gothic: dark glamour. Yale University Press. 46. Valokuva: Irving Solero.

sivu 15 http://farm4.static.flickr.com/3262/277856114_d747dfb097.jpg?v=0. Lainattu 3.5.2009.

http://www.argoht.co.uk/acatalog/burhss07pinstripe.jpg. Lainattu 3.5.2009.

http://i240.photobucket.com/albums/ff278/LerranaGlazel/7-2.jpg?t=1241354496. Lainattu 3.5.2009.

Yoshinaha, M. & Ishikawa, K. 2007. Gothic & Lolita. Phaidon Press Ltd.

http://www.masbakersfield.com/file/picture/224381/1/0/. Lainattu 3.5.2009.

sivu 16 http://i299.photobucket.com/albums/mm305/jugger65naut/goth%20store/BAT-B.jpg?=&1241341231.jpg. Lainattu 3.5.2009.

http://darialois.files.wordpress.com/2008/10/gothic-shoes1.jpg.

Lainattu 3.5.2009.

http://i3.iofferphoto.com/img/item/396/562/31/delight-676-bpsat.jpg.

Lainattu 3.5.2009.

http://partyshoessite.com/images/1289.jpg. Lainattu 3.5.2009.

http://www.altwearuk.com/images_lrg/images/uploads/HB-014-2.jpg.

Lainattu 3.5.2009

http://farm4.static.flickr.com/3521/3202370617_c1c4fede3f.jpg.

Lainattu 3.5.2009.

sivu 17 http://www.goth-style-secrets.com/images/dreads.jpg. Lainattu 3.5.2009. http://a169.ac-images.myspacecdn.com/images01/20/1_e8ae1b4039c0a6b387fa0ac7f8d5c8.jpg. Lainattu 3.5.2009.

http://farm1.static.flickr.com/131/354890989_c88077c8a3.jpg?v=0. Lainattu 3.5.2009. http://www.ultimahair.com/wp/wp-content/uploads/2008/10/dreads1.png. Lainattu 3.5.2009.

http://farm1.static.flickr.com/126/379834500_b68183406f.jpg?v=0. Lainattu 3.5.2009.

sivu 18 http://www.cybershop.fi/files/galleria/10012008388.jpg. Lainattu 13.4.2009. http://www.kamppi.fi/RetailerHome.aspx?Unit_no=524. Lainattu 13.4.2009.

sivu 19 http://www.rockngothshop.com/v5/cat-eu-eur/Immortal_Kist___Poison_Ring_R103.htm. Lainattu 3.5.2009.

http://www.rockngothshop.com/v5/vat-eu-eur/Carpe_Noctem_P492.html. Lainattu 31.3.2009.

http://www.rockngothshop.com/v5/cat-eu-eur/Star_of_Udolpho_Pendant_P367.html Lainattu 31.3.2009.

http://kotisivukone.fi/files/rainofpetals.palvelee.fi/plugit.copy.jpg. Lainattu 5.4.2009.

http://www.kalevalakoru.fi/instancedata/kalevalakoru/productimages/original/238.jpg

Lainattu 31.3.2009.

http://www.kalevalakoru.fi/instancedata/kalevalakoru/productimages/original/357.jpg

Lainattu 31.3.2009.

http://www.monstersteel.com/images/screw%20plug.jpg. Lainattu 3.5.2009.

sivu 20 http://fc02.deviantart.com/fs28/f/2008/177/7/d/Classic_goth_portraiture_by_Mistress_Bizarre.jpg. Lainattu 3.5.2009.

sivu 21 http://www.crystalfantasyfla.com/store/images/3005%20Gargoyle%20Sconce%20(wbg).jpg. Lainattu 3.5.2009.

sivu 22 Steele, V. & Park, J. 2008. Gothic: dark glamour. Yale University Press. 97.

sivu 23 Brooks, C. 1999. The Gothiv Revival. Lontoo: Phaidon Press Ltd. 399. Brooks, C. 1999. The Gothiv Revival. Lontoo: Phaidon Press Ltd. 255. Brooks, C. 1999. The Gothiv Revival. Lontoo: Phaidon Press Ltd. 31.

sivu 27 Gaiman, N. 1990. Sandman: Nukketalo I. Helsinki: Kustannus Oy Jalava. 6.

sivu 28 http://www.bornemania.com/civ/gothic_architecture/notre-dame-front.jpg. Lainattu

LIITE2

Foorumikeskustelu: kysely

lainattu 18.3.2009

Keskustelun otsikko : Korut

vastauksia 47kpl

<http://www.clubschatten.net/keskustelu/viewtopic.php?t=2079>

Kysymys: minkälaisista koruista erityisesti tykkäätte,
mistä hankitte ja minkälaisista haaveillette?

halpaa	XXXXX
samettikaulapanta	XXXX
(lohi)käärmeaiheet	XXXXX
muita esittäviä ja symbolisia aiheita	XXXXX
materiaalina hopea	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
yksinkertainen	XXX
sormus	XXXXXXXXXXXX
kaikki lävistyskorut	XXXXXXXXXX
korussa värillisiä kiviä	XXXXXXXX
mustaa korussa	XX
allergian takia ei hopeaa	XX
ei symbooleille	XXX
ei kullalle	XXX
suuria koruja	XXX

(x tarkoittaen kutakin mainintakertaa keskustelussa toivottuna ominaisuutena)

Keskustelussa puhuttiin myös erilaisista kaulapannoista, korvakorujen lisäksi erityisesti venytyslävistyskoruista korvissa, rannerenkaista, riipuksista ja UV-valossa hohtavista koruista.

Korukivien väreinä olivat mustat, violetit ja punaiset kivet.

